

Ο ΜΙΚΡΟΣ

ΙΠΠΟΤΗΣ

Για την Ζημί

και τη ΔΟΞΑ!

ΜΥΣΤΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

ΕΝΑΣ καβαλλάρης φτάνει άργά τη νύχτα στον στενό και έρημο δρόμο, που βρίσκεται πίσω από το Λούβρο, το όνομαστέ παλάτι του Παρισιού όπου μένουν αυτή την εποχή οι Βασιληάδες της Γαλλίας. Δεν έχει αντίληψη ακόμα πως τρεις ίσκιοι, κρυμμένοι τος σκοτάδι, παραμονεύουν στη κινήσεις του. Πρέπει ως τόσο να φοβάται, γιατί, καθώς ξεπεζεύει από το άλογο του, στέκει μερικές στιγμές ασάλευτος και ρίχνει διαπεραστικές ματιές δεξιά κι' αριστερά, προσπαθώντας να ξεχωρίση αν υπάρχει τίποτα ύποπτο γύρω του.

Όλα δείχνουν ήσυχα και γαλήνια. Η νύχτα είναι γλυ-

κειά και το άσημι των άστρων σκορπίζει μια θαμπή ανταύγεια πάνω από το κοιμισμένο Παρίσι και τυλίγει σ' ένα διαφανή θαθυγάλαζο πέπλο το γεμάτο μεγαλοπρέπεια ανάκτορο του Λουδοβίκου του Ί3ου και της όμορφης και νεαρής γυναίκας του της "Αννας της Αυστριακής.

Κανείς δεν υποψιάζεται πως εδώ κάπου κοντά παραμονεύει άπόψε ο θάνατος. Μά ό νυχτερινός καβαλλάρης, που φορεί πλατύγυρο καπέλλο με φτερό στο κεφάλι κι' έχει το χέρι στη λαβή του σπαθιού του, δεν φαίνεται να τον λογαριάζει πολύ. Άφήνει το άλογο του σε μια συστάδα δέντρων και ρίχνει μια τελευταία ματιά γύρω του.

— Όλα θα πάνε καλά, ψι-

θυρίζει χαμογελώντας. Τὰ πλοκάμια τοῦ Καρδινάλιου δὲν ἔφτασαν ἀπόψε στὸ Λούβρο.

— Ὑστερα, διασχίζει μὲ ἑλαφρὸ καὶ διαστικὸ βῆμα τὸν ἔρημο δρόμο καὶ φτάνει ἔξω ἀπὸ τὴ χαμηλὴ ἀνεπίσημη πόρτα τοῦ παλατιοῦ. Στέκει καὶ χτυπάει τρεῖς φορές συθηματικά. Ἡ πόρτα ἀνοίγει ἀθόρυβα. Περνάει μέσα καὶ ἡ πόρτα τὸ ἴδιο ἀθόρυβα κλείνει πίσω του. Μιὰ γυναίκα τοῦ παλατιοῦ τὸν ὑποδέχεται.

— Ἦρθατε ἐπὶ τέλους, κύριε ντὲ Σαμπριέν. Πνίγεται ἀπὸ ἀλυπομονησία ἢ βασιλίσσα. Φυβήθηκε μῆπως τῆς συνέβη τίποτα κακό, τοῦ λέει. Ἐλάτε μαζί μου. Σᾶς περιμένει.

Ἡ οὐχτερινὸς ἐπισκέπτης ἀκολουθεῖ σιωπηλὸς τῆς γυναίκα. Ἀνεβαίνουν μερικὲς σκοτεινὲς σκάλες, περνοῦν ἕνα στενὸ διάδρομο πού φωτίζεται ἀμυδρὰ καὶ στέκουν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα ἐνὸς δωματίου. Ἡ γυναίκα χτυπάει ἐλαφρά.

— Εἶναι μέσα καὶ σᾶς περιμένει, τοῦ λέει, καὶ ἀπομακρύνεται.

Μέσα στὸ δωμάτιο εἶναι πραγματικά μόνη τῆς ἡ Βασίλισσα. Ὁ ντὲ Σαμπριέν, καθὼς περνάει τὸ κατώφλι, κάνει μιὰ βαθειὰ ὑπόκλιση βγάζοντας τὸ καπέλλο του.

— Ταπεινότατος δούλος σας, λέει. Ἐλαβα τὴν εἰδοποίησί σας. Περιμένω διαταγὲς ἀπὸ τὴν Μεγαλειότητά σας.

Ἡ Ἄννα ἡ Αὐστριακὴ τὸν

κυττάζει μερικὲς στιγμὲς ἀμίλητη. Ὁ νεαρὸς αὐτὸς εὐπατρίδης εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀφοσιωμένους φίλους τῆς. Ὡς τόσο μέσα τῆς ὑπάρχει αὐτὴ τὴν κοίσιμη στιγμὴ κάποιος δισταγμὸς. Δὲν ξέρει ἂν εἶναι σωστὸ νὰ τοῦ ἀναθέσῃ μιὰ τόσο ἐπικίνδυνη ἀποστολή. Ἀλλὰ δὲν ἔχει καιρὸ νὰ διαλέξη.

— Μπορεῖτε νὰ ταξιδεψτε ἀπόψε; τὸν ρωτᾷ.

— Καὶ στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου εἶμαι ἔτοιμος νὰ ταξιδέψω, ἀπαντᾷ. Φτάνει νὰ τὸ διατάξη ἡ Βασίλισσά μου.

— Ὡ! Ὁχι. Δὲν πρόκειται γιὰ τόσο μακριά!, λέει ἐκείνη καὶ προσπαθεῖ νὰ χαμογελάσῃ. Ὑπάρχει ὁμως ἕνας σοβαρὸς λόγος νὰ ταξιδεψτε ἀπόψε γιὰ τὴν Ἀμιένν. Εἶναι δυὸ λέξεις πού πρέπει νὰ μάθῃ ἀπὸ τὸ στόμα σας ὁ δούκας τοῦ Σαιντ Ἐτιέν. Ὑπολογίζω ὅτι τὰ ξημερώματα θὰ βρίσκεται ἐκεῖ, συνεχίζοντας τὸ ταξίδι του γιὰ τὸ Παρίσι. Πρέπει νὰ τὸν προειδοποιήσουμε. Ἡ ἄφιξις του ἐδῶ θὰ τοῦ στοιχίσῃ τὴ ζωὴ. Ὁ Καρδινάλιος τὸν συκοφάντησε στὸν Βασίλην καί, μὴ τις φτάσει στὸ Παρίσι, θὰ τὸν πιᾶσουν. Ξέρετε τί τὸν περιμένει ὕστερα. Ἡ Βασίλη, τὰ βασανιστήρια, ὁ θάνατος... Καὶ ὅλα αὐτὰ γιατί εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀφοσιωμένους φίλους μου. Τί λέτε, κύριε ντὲ Σαμπριέν;

— Ἡ Μεγαλειότης σας νὰ μείνῃ ἡσυχῃ. Θὰ ξεκινήσω ἀμέσως.

— "Έχετε ύπ' ὄψι σας πῶς ἡ ἀποστολή σας αὐτὴ εἶναι γεμάτη κινδύνους;

— Θὰ τοὺς ὑπερπηδήσω!

— "Καὶ ὅτι μπορεῖ ἐκεῖνοι ποῦ με μισοῦν νὰ σὰς στήσουν ἐνέδρες;

— Οἱ ἐχθροὶ τῆς Μεγαλει-
βτητάς σας εἶναι καὶ δικοὶ μου!...

— Καὶ ὅτι μπορεῖ πολε-
μῶντας μαζί τους νὰ χάσετε τὴ ζωὴ σας;

— Ἄν χρειαστῆ νὰ πεθά-
νω, θὰ εἶμαι εὐτυχεῖς γιατί
θυσίασα τὴ ζωὴ μου γιὰ τὴ
Βασίλισσα τῆς Γαλλίας!...

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε
ντὲ Σαμπριέν. Εἶσθε ἕνας γεν-
ναῖος εὐπατρίδης...

— Ποιὰ εἶναι τὰ λόγια ποῦ
πρέπει νὰ πῶ στὸν δούκα,
Μεγαλειοτάτη;

Ἡ Βασίλισσα μένει γιὰ λί-
γο σκεπτικῆ.

— Θὰ τοῦ πῆτε, λέει ὕστε-
ρα ἀπὸ μιὰ μικρὴ σιωπῆ, αὐ-
τὲς τὶς δυὸ λέξεις: «Συνάντη-
σις ματαιοῦται». Τίποτε ἄλ-
λο. Κι' ἐκεῖνος θὰ καταλάβῃ.

— Εἶμαι ἔτοιμος νὰ ξεκι-
νήσω γιὰ τὴν Ἀμιένη, Μεγα-
λειοτάτη!

— Μιὰ στιγμή!, κάνει ἡ
Βασίλισσα. Πρέπει νὰ ἔχετε
κάτι μαζί σας, ἕνα σημάδι ἀ-
ναγνωρίσεως ὥστε ὁ δούκας
νὰ πιστέψῃ τὰ λόγια σας καὶ
νὰ πεισθῇ πῶς εἶσθε ἀπε-
σταλυμένος μου.

Καί, καθὼς μιλάει, ξεκρε-
μαίει ἀπὸ τὸ λαιμὸ τῆς ἕνα
κολλιὲ μὲ μαργαριτάρια καὶ
τοῦ τὸ δίνει.

— Πάρτε αὐτό, τοῦ λέει.

Θὰ τοῦ τὸ δείξετε καὶ θὰ κα-
ταλάβῃ. Ὅταν γυρίσετε μοῦ
τὸ ἐπιστρέψετε.

— Θὰ μοῦ δώσετε τὸ κολ-
λιέ σας; ρωτᾷει παραξενεμέ-
νος ὁ εὐπατρίδης.

— Εἶμαι βεβαία ὅτι δεν
πράκειται νὰ χαθῆ, λέει ἐκεί-
νη χαμογελώντας. Εἶναι δῶρο
τοῦ Βασιλέως. Μοῦ τὸ χάρι-
σε τὴν ἡμέρα τῶν γενεθλίων
μου πρὶν ἀπὸ καιρὸ, ὅταν ἀ-
κόμα ζούσαμε ἀγαπημένοι.
καὶ δὲν εἶχε ἀπλώσει τὰ δί-
χτυα του γύρω ἀπὸ τὸ παλά-
τι ὁ Καρδινάλιος. Ὁ δούκας
ἦταν σ' αὐτὴ τὴ γιορτῆ καὶ
τὸ γνωρίζει. Ὁ Θεὸς μαζί
σας, κύριε ντὲ Σαμπριέν.

Ἡ εὐπατρίδης κάνει μιὰ
καινούργια ὑπέκλιση καὶ κρύ-
βει τὸ κολλιέ στὸν ἐπενδύτη
τοῦ.

— Ἐλπίζω σύντομα νὰ ἔχε-
τε εὐχάριστα νέα μου, Μεγα-
λειοτάτη, λέει. Χαίρετε.

Ἐξῆς ἀπὸ λίγο, ἀνοίγει
πάλι ἀθόρυθα ἡ μικρὴ πόρτα
τοῦ παλατιοῦ καὶ ὁ ντὲ Σα-
μπριέν γλιστράει στὸν ἔρημο
δρόμο. Ὅλα εἶναι πάντα ἤ-
συχκα καὶ γαλήνια καὶ τίποτα
δὲν ὑποψιάζεται. Προχωρεῖ μὲ
γοργὸ βῆμα πρὸς τὴ σουστάδα
τῶν δέντρων, ὅπου πρὶν λίγη
ὥρα ἄφησε τ' ἄλογό του, σαλ-
τάρει ἀπάνω του καὶ τραβάει
τὰ γκέμια. Ἐξῆς ἀπὸ δυὸ
λεπτὰ καλπάζει στὴ μεγάλη
λεωφόρο ποῦ φέρνει στὴν ἐξο-
δο τῆς πόλεως.

Οὔτε καὶ τώρα ἀντιλαμβάνε-
ται πῶς τρεῖς καθαλλάρη-
δες, ποῦ φοροῦν στολές τῆς
σωματοφυλακῆς τοῦ Καρδι-

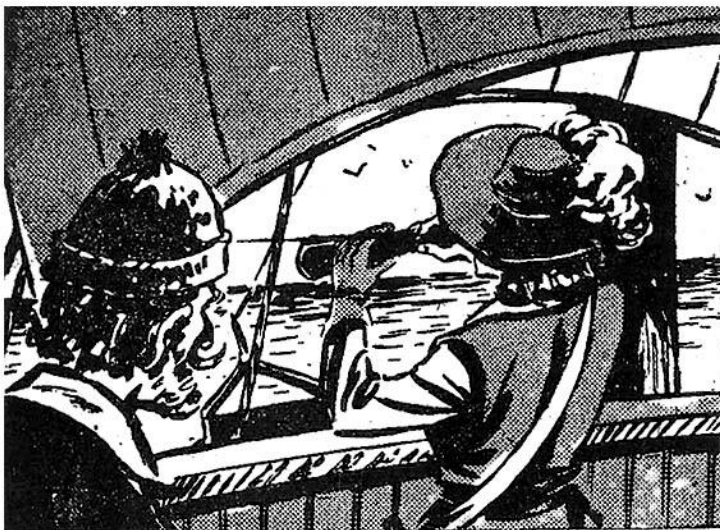
ναλίου (*) τὸν ἔχουν πάρει τὸ κατόπι ἀπὸ μακρὰ καὶ δὲν τὸν ἀφήνουν ἀπὸ τὰ μάτια τους. Οὔτε φυσικὰ μπορεῖ νὰ δῆ τὸ ἀπαίσιο χαμόγελο ποὺ κρέμεται στὰ πρόσωπά τους.

(*) Ὁ Ἀρμάνδος ντὺ Πλε σίς, ὁ καρδινάλιος δούξ τοῦ Ρισελιέ (1585—1642), γέμισε μιὰ μεγάλη περίοδο τῆς ἱστορίας τῆς Γαλλίας μετὰ τὴ δράσι του. Ἀφοῦ σπούδασε τὴν στρατιωτικὴ τέχνη κι' ἦταν νὰ γίνῃ ἀξιωματικός, ξαφνικὰ ἄλλαξε γνώμη κι' ἔγινε ἱερωμένος. Τὸ 1622, ἀφοῦ πέρασε ἀπὸ διάφορα ἀξιώματα, ἔγινε καρδινάλιος τοῦ Ρισελιέ καὶ τὸ 1624 ὁ Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ὁ 13ος ἐξέκανε πρῶθυπουργό του. Ἀπὸ τότε ἀρχίζει ἡ παντοδυναμία τοῦ πρώην καρδινάλιου. Οἱ μηχανοραφίες δίνουν καὶ παίρνουν. Ἀρχίζουν οἱ πολιτικὲς δολοφίειες, τῆς ὁποῖας ὁ

ἄβουλος καὶ ἀδύνατος Βασιλεὺς Λουδοβίκος ἀδυνατεῖ νὰ σταματήσει. Ἡ σκοτεινὴ φυσιογνωμία τοῦ Ρισελιέ διευθύνει τὰ πάντα. Κανεὶ ἀπὸ τὸ παλάτι δὲν τολμαῖ νὰ τὸν ἀντιμετωπίσει, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Βασίλισσα ποὺ τοῦ φέρνεται μετὰ περιφρόνησι. Ἡ Ἄννα ἡ Αὐστριακὴ εἶναι μιὰ δυναμικὴ γυναίκα παρ' ὅλο τὸ νεαρό τῆς ηλικίας της — αὐτὴ τὴν ἐποχὴ εἶναι 23 χρονῶν — καὶ δὲν παραδέχεται τίς μεθόδους τοῦ Ρισελιέ. Προσπαθεῖ νὰ πείσῃ τὸν σύζυγο της νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν ἐξουσία. Ἀλλὰ ὁ Λουδοβίκος εἶναι τυλιγμένος στὰ δύχτια τοῦ καρδινάλιου — πρῶθυπουργοῦ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ σαλέψῃ. Ὁ Ρισελιέ μισεῖ θανάσιμα τὴν Ἄννα τὴν Αὐστριακὴν. Ἐνας σιωπηλὸς ἀλλὰ φοβερὸς πόλεμος ξεσπάει μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Βασίλισσας. Στὸν πόλεμο αὐτὸ δὲν ὑπάρχει ἔλεος. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο πρέπει νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴ μέση. Καθεὶ φίλος τῆς Ἄννας εἶναι θανάσι-

Καθὼς ὁμοῦ ἐτοιμάζεται νὰ πηδήσῃ στὸ ἀλόγο του δέχεται μιὰ ξαφνικὴ ἐπίθεσι.

Ο μικρός Άνρϋ Ντυβερνουά βλέπει με ανησυχία τὸ άγνωστο πλοίο πὸν τὸν πλησιάζει.

Η «ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΟΥ ΡΕΜΣ»

Ε ΠΑΝΩ στὴ γέφυρα τοῦ τρικάρτου «Παναγία τοῦ Ρέμς», πὸν διασχίζει αὐτὸ τὸ δειλινὸ τοῦ 1624 τὸ στενὸ τῆς Μάγγης με κατεύθυνσι πρὸς τὶς γαλλικὲς ἀκτές, δυὸ ἄνθρωποι κυττάζουν ἀνήσυχτα πρὸς ἓνα σημείο τοῦ πελάγους, ὅπου διαγράφεται ἡ σιλουέττα ἑνὸς πλοίου. Τὸ πλοίο αὐτὸ ἔχει

μὸς ἑκθρὸς τοῦ Ρισελιέ. Ἡ σικοφαντία ἀργιάζει. Οἱ Γάλλοι γονίζονται σὲ δύο στρατόπεδα. Τὸ αἷμα βάφει τοὺς δρόμους. Ὁ ἐμφύλιος πόλεμος ἔχει φουντάσει. Σ' αὐτὸ τὸ σημείο βρίσκονται τὰ πράγματα στὴ Γαλλία τῆ στιγμῆ πὸν ἀρχίζει ἡ ἱστορία μας.

ἀνοιχτὰ ὄλα τοῦ τὰ πανιὰ καὶ φαίνεται πὸς ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος τοῦς.

Ὁ πλοίαρχος τοῦ τρικάρτου, ὁ καπιταίν Πῶλ Φερνέ, ἓνας γερὸς θαλασσόλυκος ἀπὸ τῆ Βρεττάνη, κυττάζει με τὸ καγοκυάλι στερεωμένο στὰ μάτια, προσπαθώντας νὰ ξεχωρίσῃ τὸ σκαρὶ καὶ τῆ σημαία τοῦ ἀγνώστου σκάφους, πὸν ὄλοένα καὶ τοὺς πλησιάζει. Δίπλα τοῦ στέκει ἓνα παιδί, ὁ Άνρϋ Ντυβερνουά, ἓνα ἀγόρι δεκάξη πάνω - κάτω χρόνων, πὸν ἀποτελεῖ μιὰ χτυπητὴ ἀντίθεσι με τὸ γέρο θαλασσινό. Ἐίναι ἓνα ὁμορφο παιδί με λίγες φακίδες στὸ πρόσωπο κι' εὐγενικὸ παρὸν

σιαστικό. Φοράει έναν γκριζο δερμάτινο έπενδυτη χωρίς μα- νίκια, πλατύγυρο καπέλλο με φτερό στο κεφάλι, σύμφωνα με τή μόδα τής έποχής, κοντή κι- λότα, μακρυές μεταξωτές κάλ- τες και μαλακές δερμάτινες μπότες που φτάνουν λίγο πιο κάτω από τὰ γόνατά του. 'Απ' τὸ ζωστήρα του κρέμεται ένα σπαθί.

‘Ο Φερνέ αφήνει τὸ κανο- κυάλι και γυρίζει πρὸς τὸ μέρος του.

— Είναι γαλλικό, κύριε Ντυβερνουά, τὸ λέει. "Έχει τήν κιτρινοκόκκινη παντιέρα στο πλωριὸ ἄλμπουρο. Πολύ φοβάμαι πὼς θὰ ἔχουμε φα- σαρίες ὕστερα ἀπὸ λίγο!

— "Ίσως εἶναι γιὰ μένα, λέει ἤρεμα τὸ παιδί.

— Χμ! Αὐτὸ εἶναι ἴσα- ἴσα πὸς φοβάμαι. Κάποιος πληροφορήσε τὸ Ρισελιέ πὼς γυρίζεις στὴ Γαλλία κι' ἐκεί- νος στέλνει τώρα ένα περιπο- λικὸ τής ἀστυνομίας με τὸς σωματοφύλακές του νὰ σε συλ- λάβουν. 'Ανέκαθεν δὲν τοῦ ἀ- ρέσουν οἱ Ντυβερνουά, πὸς στάθηκαν ἀφυπνισμένοι φίλοι τής Βασίλισσας. 'Αφοῦ σκο- τωσε τόσο ὕπουλα τὸν πατέ- ρα σου σιγματιζόντας τον με μιὰν ἄτιμη κατηγορία, ζητάει τώρα νὰ ἐξοντώσῃ και σένα!

Τὸ παιδί ἀναστενάζει. "Ἡ ἀνάμνησι τοῦ ἀγαπημένου του πατέρα πὸς δὲν ζεῖ πιά τὸν γεμίζει μελαγχολία.

— Θὰ πουλήσω ἀκριβὰ τὴ ζωή μου, πλοίαρχε!, λέει. Δὲν πρόκειται νὰ τοὺς ἀφήσω νὰ με πιάσουν ζωντανό.

‘Ο καπετάνιος τὸν κυττάζει ξαφνισμένος.

— Τί; Θέλεις νὰ χτυπηθῆς μαζί τους; ρωτάει.

— Ναί!, ἀποκρίνεται τὸ παιδί και τὸ βλέμμα του δεί- χνει μιὰ σιδερένια θέλησι. Θὰ χτυπηθῶ μαζί τους.

— Αὐτὸ δὲ γίνεται!, λέει ὁ Φερνέ.

— Γιατί; Ποιὸς θὰ μ' ἐ- μποδίσω νὰ τοὺς χτυπήσω;

‘Ο Θαλασσόλυκος χαμογε- λάει:

— Μὰ τὸ Θεό, μ' ἀρέσει εἶτσι πὸς μιλάς, κύριε Ντυβε- ρνουά. "Ὀμως δὲ θὰ σ' ἀφήσω νὰ τὰ βάλης με τὰ κοράκια τοῦ Ρισελιέ. Θὰ σε σκοτώ- σουν τὸ δίχως ἄλλο. Κι' ἐγὼ ἔδωκα τὸ λόγο μου στὸν λόρ- δο Μπούκκιναχμ, τὸν προστά- τη σου και φίλο τοῦ πατέρα σου, νὰ σε ἀποδιβάσω ζωντα- νὸ στὴ Γαλλία. Μονάχα σὲ ἔσχατη ἀνάγκη θὰ χρησιμο- ποιήσῃ τὸ σπαθί σου. Τότε θὰ μπῶ στο γλέντι κι' ἐγὼ και ὄλο τὸ πλήρωμα τής «Πανα- γίας». Θὰ τοὺς χτυπήσουμε παρέα. "Έχω κάποιο σχέδιο στο νοῦ μου. Φώναξε τὸν ὑπη- ρέτη σου.

Τὸ παιδί δὲν φέρνει ἀντίρ- ρησι.

— "Ίσως ἔχεις δίκη, πλοί- αρχε, λέει. Δὲν πρέπει νὰ θά- λω σὲ μελεάδες τὸ καράβι σου... Θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ πῆς. Μονάχα σὲ ἔσχατη ἀνάγκη...

— Τὸ καράβι δὲ λογαριά- ζεται!, ἀποκρίνεται ἀνασηκώ- νοντας τοὺς ὤμους ὁ Φερνέ. 'Εμένα μ' ἐνδιαφέρει πρὶν ἀπ' ὅλα ἡ ζωή σου. Εἴμαστε ὅλα

μέ το μέρος τῆς Βασιλισσας καί ξέρω πῶς ἐσύ χρειάζεσαι στό ἔθνος. Σέ ἔσχατη ἀνάγκη ὅμως θά παλαίψουμε. Φώναξε τόν Τριμπουσόν...

Ἄλλά ὁ Τριμπουσόν, ὁ ὑπνρέτης τοῦ μικροῦ Ἄνρῦ Ντυβενουᾶ, δέν τόν ἀκούει. Ἐχει μιᾷ σοβαρῇ συζήτησι μέ τούς ναῦτες κάτω στήν πλώρη. Τούς ἔχει... ζαλίσει μέ τήν ...κεραυνοβόλα δράσι του!

— Ἐγὼ λοιπὸν δέν εἶμαι ὁ πρῶτος τυχόντας, τῆς λέει. Εἶμαι... πολὺ ζόρικος καί δὲ λογαριάζω λήτοτα ὅταν μέ πιᾶσει τό... μπουρίνι! Ἔτσι κι' ἐκείνη τῆ μέρα βλέπω καθάλαστα ἄλογο δέκα ἀσκημομύρηδες ληστὲς νὰ ἔρχονται κατὰ πάνω μου. «Ἄλτ!» μοῦ φώναζαν. «Ἄπάνω τὰ χέρια!» Τότε ἐγὼ τραβάω τὸ σπαθί μου «Ἐμένα μέ λένε Τριμπουσόν!» τούς φωνάζω. «Καί ὁ Τριμπουσόν δέν παραδίνεται! Πολεμάει σὰ λιοντάρι καί δέν ὑποχωρεῖ ποτέ! Παραμέρισε νὰ περάθω!» Μὰ ἐκεῖνοι τὸ πήρανε στ' ἀστεῖα καί ἀρχίσανε νὰ κοροϊδεύουνε. Τότε θυμῶνω περισσότερο. Πατάω τὰ σπυροῦνια στα πλευρὰ τοῦ ἀλόγου μου καί ἐφορμῶ...

— Μόνος σου; ρωτᾶει μέ θαυμασμό ἓνας ναῦτης.

— Μόνος μου! Ὁ Τριμπουσόν σέ τέτοιες στιγμὲς δὲ θέλει κανένα παρέα. Ἐφορμῶ λοιπὸν καί ἐφορμοῦν κι' αὐτοί. Δέκα ἐκεῖνοι, ἓνας ἐγὼ. Ἄπάνω μου ἐκεῖνοι, ἄπάνω τους ἐγὼ. «Πίσω καί σὰς ἔφαγα!» τούς φωνάζω. Καί τῶ-

νάω τὸ σπαθί μου πρὸς τὰ ἔμπρὸς καί σουβλίζω τὸν πρῶτο. Τὸν πετάω τὸν πρῶτο καί ἀρπάζω τὸν δεύτερο. Τοῦ κατεβάζω μιᾷ σπαθιά καί τὸν κόβω στῆ μέση. Ἐρχεται ἡ σειρὰ τοῦ τρίτου. Αὐτὸς ἤτανε λίγο ζόρικος. Μὲ παιδεψε πεντέξη δευτερόλεπτα. Τὸν ξοφλάω ὅμως κι' αὐτὸν καί πιάνω τὸν τέταρτο. Τὸ σπαθί μου διασταυρῶνεται μέ τὸ σπαθί του. Τὸν κάνω κιμαδιστὸ καί πιάνω τὸν ἔβδομο καί τὸν ὄγδοο.

— Καλά. Ὁ πέμπτος κι' ὁ ἕκτος τί ἔγιναν; ρωτᾶει κάποιος.

Ὁ Τριμπουσόν ξεφυσάει.

— Ὁ πέμπτος κι' ὁ ἕκτος ...πάθανε συγκοπή ἀπὸ τὸ φόβο τους! Κατάλαβες;

— Ναι. Κατάλαβα.

— Βγάζω λοιπὸν ἀπὸ τῆ μέση τὸν ἔβδομο καί τὸν ὄγδοο καί σβερκῶνω τούς δυὸ τελευταίους. Αὐτοὺς τούς γλένησα μέ τὴν ψυχὴ μου. Ποῦ σέ πονεῖ καί ποῦ σέ σφάζει. Τούς ἔκανα μπλέ - μαρὲν στὸ ξύλο.

— Εἶσαι θηρίο, Τριμπουσόν!

— Εἶμαι καί φαίνουμαι!, λέει ὑπερήφανα ἐκεῖνος. Ὅλη ἡ Γαλλία τὸ ξέρει ποιὸς εἶναι ὁ Τριμπουσόν. Ὅταν φτάσουμε στὸ Ρουέν, θὰ βγοῦνε νὰ μέ ὑποδεχτοῦνε μέ τὶς μουσικὲς, γιατί ξέρουνε ὅτι τέτοια παλληκάρια σὰν καί μένα μονάχα κάθε χίλια χρόνια βγαίνουνε!

Καθὼς μιλάει ὅμως, τὸ καρδί σου συναντᾶει κάποιον μεγα-

λύτερο κύμα και κουιέται ἀπότομα: "Ένας άδειος τενεκός του λαδιού, που θρίσκειται κάπου εκεί κοντά στη σκάλα του καταστρώματος, κατακυλάει και, καθώς πέφτει από σκαλοπάτι σε σκαλοπάτι, κάνει έναν διαβολεμένο θόρυβο.

Ο Τριμπουσόν γίνεται πράσινο-κίτρινος, τινάζεται τρομαγμένος από τη θέση του, σταματάει την κουβέντα στη μέση και τρυπώνει πίσω από κάτι σακκιά.

— Χριστούλη μου!, ξεφωνίζει. Κουρσάροι πλακώσανε και μās ρίχνουνε κανονίες! Βοήθεια και με φάγανε μπαμπέσικα!

Οί ναύτες ξεκαρδίζονται στα γέλια και προσπαθούν να τον καθησυχάσουν.

— Δέν είναι τίποτα, Τριμπουσόν! "Ένας τενεκός έπεσε.

Ο κοντόχοντρος υπηρέτης του Ντυβερνουά ρίχνει δεξιά κι' άριστερά τους προβολείς...των γουρλωμένων ματιών του κι' όταν βεβαιώνεται πως του λένε την άλήθεια, βγαίνει άπ' τα σακκιά.

— "Έλεγα κι' έγώ!, λέει και φουσκώνει σα διάνος. "Έλεγα κι' έγώ πως τολμήσανε να φανούνε κουρσάροι στη Μάγχη άφου ξέρουνε πως ταξιδεύω... έγώ!

Κι' έτοιμάζεται ν' άρχιση

Στάκει ξαφνικά και βλέπει έναν κοντόχοντρο άντρα που τον μοσσιώνει ένας ληστής.

— "Αν κρύψεις αυτόν που ζητάμε, λέει αγρία ο αξιωματικός.
θα το πληρώσης με το κεφάλι σου!

πάλι μιὰ ιστορία για ένα άποδο τά... καταπληκτικότερα κατορθώματά του στη Μεσόγειο, αλλά σταματάει γιατί επί τέλους άκούει που τον φωνάζουν.

— Τριπουσον, ο άφέντης σου ξελαρρυγγιάστηκε να σε ζητάει. Σε περιμένει στη γέφυρα!, του λέει ο τιμονιέρης που έχει φτάσει ως εδώ κάτω για να τον ανακαλύψει.

— "Εφτασεεεε!, άποκρίνεται σέρνοντας τη φωνή του ο Τριμπουσόν. "Εφτασεεεε!...

Καί, όλοστρόγγυλος καθώς είναι, άρχίζει να σκαρφάλη με κωμικές κινήσεις στη σκάλα... αναβάλλοντας για

άλλη φορά την κουρσάρικη ιστορία του...

«ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ»

ΜΙΑ ώρα άργότερα έχει νυχτώσει. Τώρα, το άγνωστο πλοίο, που δεν είναι άλλο άποδο το «Κρουά Μπλε», το καταδιωκτικό που άνήκει στην προσωπική φρουρά του καρδινάλιου, βρίσκεται έκατο μέτρα μονάχα μακριά άποδο το τρικάρτο του καπιταίν Φερνέ. Άποδο τη γέφυρά του σηκώνουν φωτεινά σήματα άναγνωρίσεως και μιὰ θареιά φωνή άκούγεται άποδο τον τηλεβόα:

— Έδώ περιπολικό «Κρουά

Μπλέ». Έν ονόματι του Βασί-
λέως σάς διατάσσουμε νά στα-
ματήσετε. Έχουμε ένταλμα
συλλήψεως γιά έναν έπιβάτη
σας.

— Δέν υπάρχει κανένας έ-
πιβάτης στό καράβι μου!, ά-
παντάει φωνάζοντας θυμωμέ-
να ό Φερνέ. Έκτός από έμένα
και τό πλήρωμά μου δέν ύ-
πάρχει άλλος στό πλοίο μου...

— Αυτό θά τό δούμε σέ λί-
γο!, έρχεται κοφτή ή άπάντη-
σι από τόν τηλεβόα. Σταμα-
τήστε!

— Ό διάλογος νά σάς πάρη
κανάγηδες!, λέει μέσα από
τά δόντια του ό γέρο θαλασ-
σόλυκος. Άφού δέν μπορώ νά
κάνω διαφορετικά, θά σταμα-
τήσω. Άλλά νά μή μέ λένε
Φερνέ, άν δέν γυρίσετε μέ ά-
δεια χέρια στόν άφεντικό
σας...

Κι' ύστερα φωναχτά δίνει
διαταγές στους ναύτες νά μα-
νουβράρουν τά πανιά και ή
«Παναγία του Ρέμς» σταμα-
τάει καταιμεσήσ στό πέλαγος.
Σ' αυτό τό μεταξύ, μιá βάρ-
κα ξεκινάει από τό άλλο πλοίο
φορτωμένη σωματοφύλακες,
πού έχουν ανάμεσά τους κά-
ποιον πού φοράει στολή λοχα-
γού. Η βάρκα πλησιάζει τό
τρικάταρτο και οί έπιβάτες
της σκαρφαλώνουν από μιá
σκοινένια σκάλα πού τους ρί-
χνουν από τό κατάστρωμα.
Είναι δέκα ώπλισμένοι μέχρι
τά δόντια άνδρες, πού κυττά-
ζουν μέ άσκημό μάτι τόν κα-
πετάνιο και τό πλήρωμα.

— Έσύ είναι ό καπετάνιος
• αυτό τό πλοίο; ρωτάει ό ά-

ξιωματικός τόν άσπρομάλλη
ναυτικό και του ρίχνει μιá λο-
ξη ματιά.

— Η άφεντιά μου είναι.
Μάλιστα!, άποκρίνεται ό Φερ-
νέ.

— Από πού έρχεστε;

— Από τό Ντόβερ. Φορώ-
σαμε δέματα μέ μαλλι και τό
πάμε στό Καλαί. Δέν είναι ή
πρώτη φορά πού κάνουμε αυ-
τό τό ταξίδι. Έπιβάτες δέν
έχουμε!

— Είμαι ό λοχαγός Ροσε-
φόρ!, λέει ό άξιωματικός. Ά-
νήκω στην ύπηρεσία ής Αύ-
του Πανιερώτητος του Καρδι-
ναλίου και έχω ένταλμα συλ-
λήψεως γιά κάποιον Άνρϋ
Ντυβερνουά πού ταξιδεύει μ'
αυτό τό πλοίο.

— Άνρϋ Ντυβερνουά; ρω-
τάει μέ τό άθώοτερο ύφος του
κόσμου ό Φερνέ και αλλάζει
ένα βλέμμα συνεννοήσεως μέ
τους ναύτες πού βρίσκονται
συγκεντρωμένοι στό κατάστρω-
μα. Πρώτη φορά άκούω αυτό
τό όνομα. "Όσοι ταξιδεύουν
μέ τό καράβι μου είναι μπρο-
στά σας.

Ό Ροσεφόρ ζαρώνει τά φρύ-
δια.

— Άν τόν κρύβης, θά κρε-
μαστής μαζί του!, λέει άγρια.
Αυτό στό λέω γιά νά τό ξέ-
ρης. Δέν υπάρχει κανείς στη
Γαλλία πού νά καυχίεται πώς
κοροίδεψε τόν Καρδινάλιο.

Ρίχνει ένα διαπεραστικό
βλέμμα στό πλήρωμα και κά-
τόπι γυρίζει στους σωματοφύ-
λακες.

— Έφτά από σάς άρχίστε
τις έρευνες!, διατάζει.

Κι' όταν εκείνοι φεύγουν στρέφεται πρὸς τοὺς ἄλλους πού περιμένουν.

— Δέστε αὐτοὺς τοὺς πειρατῆς! λέει καὶ δείχνει τὸν πλοίαρχο καὶ τοὺς ναῦτες του. Ἔτσι θὰ εἴμαστε πιὸ ἡσυχοί.

Τὸ βλέμμα τοῦ γεροθαλασσόλυκου σκοτεινιάζει.

— Δὲν πιστεύω νὰ μιλάς σοβαρά, λοχαγέ!, λέει.

Ἐκεῖνος δὲν καταδέχεται νὰ ἀπαντήσῃ. Κυττάζει μονάχα τοὺς στρατιῶτες του.

— Κάνετε αὐτὸ πού σὰς εἶπα!, διατάζει.

Οἱ σωματοφύλακες πηγαίνουν πρὸς τὸ μέρος τοῦ πλοίαρχου. Ἀλλὰ δὲν ἔχουν λογαριασεὶ καλὰ τὰ πράγματα, γιὰ τὸ ἀσπρομάλλης θαλασσινοῦ εἶναι πολὺ πεισματάρης καὶ χειροδύναμος. Ἀφήνει νὰ τὸν ζυγώσουν κι' ὅταν φτῶνουν κοντὰ του, σαλτάρει πλάγια καὶ οἱ βαρειῆς γροθιῆς του διαγράφουν ἕνα φοβερὸ τόξο στὸν ἀέρα καὶ κάνουν τὰ σιγῶνια τῶν δύο στρατιωτῶν πού εἰτοιμάζονται νὰ τὸν δέσουν νὰ φεύγουν ἀπ' τὴ θέσι τους.

— Ἀπάνω τους παιδιά!, φωνάζει. Οἱ ἄνδρες τοῦ καπετάν Φερνέ δὲν προσκηνᾶνε! Ἐμπρὸς, παλληκάρια μου!

Καὶ τότε γίνεται κάτι πού δὲν τὸ περιμένει κανεὶς. Οἱ ναῦτες, πού μέχρι ἐκείνη τὴ στιγμή ἔχουν ἕνα μισοκακόμοιρο ὕφος, ἀλλάζουν ἀπότομα, ηλεκτρισμένοι ἀπ' τὴ φωνὴ τοῦ καπετάνιου. τοὺς, σκορπίζουν καὶ κινοῦνται γοργά. Εἶναι ἄοπλοι μ' αὐτὸ δὲν τὸ λογαριάζουν αὐτὴ τὴν ὥρα. Ρίχνονται

στοὺς σωματοφύλακες καὶ μιὰ ἄγρια, μὰ ἄνιση πάλῃ ἀρχίζει στὸ σκοτάδι.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Ροσεφόρ τρίζει τὰ δόντια.

— Σκοτώστε τους!, διατάζει. Δὲ μὰς χρειάζεται κανεὶς ζωντανός!

Ἦστερα, ξεχωρίζοντας τὸν Φερνέ ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους, ὀρμάει μὲ γυμνὸ τὸ ξίφος ἐναντίον του. Ξέρει πὼς αὐτὸν πρέπει νὰ χτυπήσῃ γιὰ νὰ ὑποκύβουν οἱ ναῦτες του.

— Εἶσαι ἕνας γερο-ἡλίθιος!, φωνάζει. Στὸ εἶχα πῆ. Οἱ ἐξυπνάδες δὲν περνᾶνε στὸν Καρδινάλιο. Παραδόσου!

Μὰ ὁ Φερνέ κρατάει στὰ χέρια του ἕνα τσεκούρι καὶ δὲν παραδίδεται.

— Ζήτω ὁ Βασιληᾶς!, φωνάζει.

Καί, καθὼς βλέπει τὸ μακρὸ σπαθὶ ν' ἀστράφτῃ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, τινάζεται πρὸς τὰ πίσω καὶ ἀποφεύγει τὸ χτύπημα. Ὁ Ροσεφόρ ὕμνος δὲν τὸν ἀφήνει. Τὰ μάτια του ἀστράφτουν γεμάτα ἐχθρα καὶ τὸ ὠπλισμένο χέρι του σημαδεύει τὴν καρδιὰ τοῦ γεροθαλασσόλυκου. Ὁ Φερνέ βλέπει τὸν κίνδυνο. Εἶναι χαμένος. Κάνει μιὰ ἀπελπισμένη κίνησι. Πετᾶει τὸ τσεκούρι πρὸς τὸ μέρος του. Μὰ ἐκεῖνος εἶναι σβέλτος καὶ ἐξυπνος. Σκύβει καὶ μένει ἀνέγγιχτος.

— Ἐφτασε ἡ τελευταία στιγμή σου!, μουγγρίζει ὁ ἀξιωματικός.

— Ὅχι ἀκόμα, κύριε!, ἀκούγεται μιὰ παιδικὴ φωνὴ στὸ σκοτάδι.

Ὁ Ροσεφόρ γυρίζει ξαφνιασμένος καὶ τὰ μάτια του γεμίζουν ἔκπληξι. Ξεχνάει τὸν πλοίαρχο καὶ κυττάζει τοῦτον τὸ νέο, ποῦ στέκει μπροστά του μὲ ξεγυμνωμένο τὸ ξίφος του.

— Ποιὸς εἶσαι ἐσύ; ρωτᾷ ἐγρία.

— Μὲ λένε Ἄνρὺ Ντυβερνουᾶ!, ἀποκρίκεται τὸ παιδί. Καὶ σπούδασα ξιφασκία στὴν ξιφασκικὴ Ἀκαδημία τοῦ Λονδίνου. Ἐκεῖ μ' ἔμαθαν μαζί μὲ τ' ἄλλα νὰ μὴ δολοφονῶ ἀόπλους ἀνθρώπους!

— Ἐσύ, λοιπόν, εἶσαι ὁ Ντυβερνουᾶ;

— Ὀλόκληρος, κύριε. Στὴ διάθεσί σας.

— Σὲ συλλαμβάνω! λέει κι' ἡ φωνὴ του μοιάζει σὰ σφύριγμα φιδιοῦ. Παραδόσου γιὰ τὸ προδότη!

Καί, καθὼς μιλάει, σαλπάρει σὰν αἴλουρος προσπαθώντας νὰ τὸν χτυπήσῃ μὲ τὸ σπαθί του. Μὰ ὁ μικρὸς Ἄνρὺ ἀποκρούει μὲ τέχνη τὸ χτύπημα.

— Αὐτὸ ποῦ εἶπες δὲν θὰ τὸ ξαναπῆς, χαφιέ τοῦ Καρδινάλιου!, λέει μὲ σφιχτὰ δόντια. Κανεὶς Ντυβερνουᾶ δὲν πρόδωσε τὴ Γαλλία!

Καὶ ἐπιτίθεται. Τὰ ξίφη βροντοῦν στὸ σκοτάδι, διασταυρώνονται καὶ βγάζουν χρυσῆς σπίθες. Εἶναι γερὸς στὸ σπαθὶ ὁ Ροσεφόρ. Μὰ κι' ὁ Ἄνρὺ δὲν πάει πίσω. Τὸ λαστιχένιο κορμί του τινάζεται πότε ἔμπροσ καὶ πότε πλάγια καὶ τὸ ἀπλισμένο του χέρι κινεῖται ἄνετα καὶ τεχνικά. Αὐ-

τὸ κάνει τὸν Ροσεφόρ νὰ ἀφρίζῃ ἀπὸ λύσσα. Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ παραδεχτῆ πὼς ἓνα τόσο δὰ παιδί τόλμησε νὰ τὰ θάλλῃ μαζί του!

— Εἶμαι τὸ πρῶτο παιδί τῆς Γαλλίας!, λέει προσπαθώντας νὰ χαμογελάσῃ. Τὸ πιὸ σωστὸ λοιπὸν εἶναι νὰ πετάξῃς αὐτὸ τὸ σίδερο ποῦ κρατᾷς καὶ νὰ σηκώσῃς τὰ χέρια. Ἔτσι ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ φτάσῃς ζωντανὸς στὴ στερεὰ!

— Τώρα ποῦ θὰ σὲ στείλω στὴν κόλασι, ἀποκρίνεται τὸ παιδί καθὼς ἀποκρούει ἓνα πλάγιο χτύπημα, θὰ πάψῃς νὰ λὲς κουταμάρες! Νὰ θυμάσαι πάντα πὼς μὲ λένε Ντυβερνουᾶ!

— Κι' ἐμένα μὲ λένε Ροσεφόρ! Μὴν τὸ ξεχνᾷς!

Πολεμάνε κι' οἱ δύο ἄγρια. Γύρω τους, δεξιὰ κι' ἀριστερά τους, πολεμάνε οἱ ἄλλοι. Οἱ αὐτὲς κι' οἱ σωματοφύλακες τοῦ Ρισελιέ. Βλαστημᾶνε καὶ ξεφωνίζουν. Τὰ οὐρλιαχτὰ κι' οἱ θρισιές τους γεμίζουν τὸ σκοτάδι. Μὰ τοῦτοι ἐδῶ οἱ δύο, ὁ ἄντρας καὶ τὸ παιδί, ἀδιέφορουνε γιὰ ὅ,τι γίνεται γύρω τους. Χτυπιοῦνται μὲ λύσσα. Ἐχουν ἀρχίσει μὲ μᾶχη χωρὶς οἶκτο καὶ ἔλεος. Τὰ σπαθιά ἀνταμώνονται στὸν ἄερα, σχηματίζουν γωνίες καὶ τόξα, ἀγγίζουν τὸ στήθος, περνοῦν ἑυστά ἀπὸ τὰ πλευρὰ καὶ τοὺς ὤμους τους, σφυρίζουν ἀπαίσια. Ὁ ἀγῶνας εἶναι γιὰ ζωὴ ἢ γιὰ θάνατο. Μονάχα ἐκεῖνος ποῦ θὰ κερδίσῃ σ' αὐτὴ τῇ μάχῃ ἔχει ἐλπίδες νὰ ζήσῃ!

ΤΡΙΜΠΟΥΣΟΝ,
Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ

ΣΤΟ μεταξύ όμως —ένώ ό σκληρός αγώνας συνεχίζεται στο κατάστρωμα— κάτω, μέσα στο σκάφος του τρικάρτου, συμβαίνουν μερικά παράδοξα πράγματα. Ο παλληκαράς χονδρο-Τριμπουσόν... τρέμει σά να τον έπισαν ξαφνικά θέρμες! Τα δόντια του βροντούνε άγρια και κινδυνεύει από τι μια στην μη στην άλλη νά... καταπιή τη γλώσσα του!

— Πα... Πα... Πα... να... να... γι... γι... γι...ά... μου! τραυλίζει. Τι γι... γι... γι... να... να... ται... ται... έ... έ... δώ!

Λίγη ώρα πριν πλησιάση το περιπολικό του Καρδινάλιου, ό πλοίαρχος Φερνέ έδωκε ώρισμένες οδηγίες στο πλήρωμα. "Υστερα βρήκε μία κρυψώνα για τον Άνρϋ Ντυβερνουά, απάνω στο πλωριό άλμπουρο, όπου, όσο και αν έψαχναν, δε θα μπορούσαν να τον ανακαλύψουν οι σωματοφύλακες. Το παιδί δέχτηκε να κρυφτή. Μά, όπως είδαμε, όταν άρχισαν οι φασαρίες στο κατάστρωμα μπήκε στη μέση και άρχισε να χτυπιέται με τον Ροσεφόρ. Ο Φερνέ κατόπιν βρήκε και μία κρυψώνα για τον Τριμπουσόν.

— Έσύ θα κρυφής κάτω στη σεντίνα, είπε στον ύπηρέτη. Έκει δε θα μπορέσουν να σε βρουν οι άνθρωποι του Ρισελιέ.

Ο Τριμπουσόν χαμογελάει:

και φουσκώνει σαν διάνος.

— Έγώ να κρυφτώ; Δέν με ξέρεις φαίνεται καλά, πλοίαρχε! Ο Τριμπουσόν δέν κρύβεται ποτέ... τών ποτών! Έχω όρεξι να χτυπηθώ μ' ένα ολάκερο στρατεύμα άπ' αυτούς τους μισθοφόρους του Καρδινάλιου.

Ο Φερνέ προσποιείται πως τον πιστεύει και, επειδή ξέρει ότι ό ύπηρέτης του Άνρϋ είναι λίγο «τρελλοϋτσικος» και μπορεί να κάνει καμμιά κουταμάρα, τον πιάνει με τó καλό.

— Σε ξέρω Τριμπουσόν παιδί μου, του λέει. Θα χτυπήσουμε τους σωματοφύλακες. Μην άμφιβάλλεις γι' αυτό. Άλλά όλα θα γίνουν με κάποιο σχέδιο. Το σχέδιο αυτό προβλέπει ότι έσύ θ' αναλάβης τη φρούρησι τής... σεντίνας (*).

Ο Τριμπουσόν... μαλακώνει άμέσως.

— Άν πρόκειται για σχέδιο, λέει, αλλάζει τó πράγμα. Άναλαμβάνω την φρούρησι τής σεντίνας ύπευθύνως. Θα τήν ύπερασπίσω... μέχρι θανάτου!

Και, όταν φτάνει ή ώρα, ό Τριμπουσόν μπαίνει στην κρυψώνα του, βέβαιος πως δέν... κρύβεται, αλλά έκτελει πολεμική ύπηρεσία! Κρύβεται λοιπόν και περιμένει μέσα στο κατασκότεινο και

(*). Σέντινα λέγονται στα πλοία τó διπύθμενα. Το κατώτερο δηλαδή μέρος του καραβιού, ένα είδος μακρόστενου γαμηλού τούνελ, όπου χύνονται όλα τά βρωμόνερα και τά λάδια.

γεμάτο βρωμόνερα διαμέρισμα αυτό του σκάφους, όπου είναι κάτι παραπάνω από ασφαλές. Κανείς δεν θα σκεφθή να τον αναζητήσει εδώ κάτω...

Πριν προχωρήσουμε όμως και για να καταλάβη ο αναγνώστης ποιός ακριβώς είναι ο ξακουστός αυτός παλληκάρης ο Τριμπουσόν, είναι ανάγκη να τον περιγράψουμε. Φατασθήτε ένα βαρέλι που στηρίζεται άπάνω σε δυο λιγνά πόδια που μοιάζουν σε σπιρτόξυλα. Στο άπάνω μέρος του βαρελιού τοποθετήστε ένα κοντό λαιμό κι' ένα χοντρό κεφάλι και έχετε μια καρικατούρα του... άνεκδιήγητου αυτού υπηρέτη. Το πρόσωπό του στο λίζεται από μια ύπερβολικά μεγάλη καμπουρωτή μύτη που θυμίζει παπαγάλο. Κάτω από τη μύτη υπάρχουν ένα κομμάτι...μαδημένης οδοντόβουτσας, που πρέπει να είναι το μυστάκι του. Πιο κάτω, ύστερα από δυο σαρκώδη χείλια, στο σαγόνι του κρέμεται ένα κόντο και λεπτό υπογένειο όμοιο μέ... ποντικοουρά. 'Ως και στα μάτια του είναι... πως τύπος ο Τριμπουσόν! Το ένα του μάτι, το δεξί, είναι ξέθωρο γαλανό και το άλλο, το άριστερό, είναι κοσμάτι και κυτάζει πάντα δεξιά. "Ετσι, όταν κουβεντιάζει σε σένα, το βλέμμα του ταξιδεύει στον διπλανό του και, όταν κουβεντιάζει στο διπλανό του, το μάτι του καρφώνεται σε σένα. Για' όλα όμως αυτά τα έξωτερικά του χάλια ο Τριμπου-

σόν έχει καλή καρδιά κι' ευγενικά αισθήματα. Μονάχα που στιγμές - στιγμές δειλιάζει και τα κάνει... θάλασσα! Του άρέσει να λήη ιστορίες πιο άπιστευτες κι' απ' τα παραμύθια, για κατορθώματά του που... ποτέ δεν έγιναν στην πραγματικότητα και που μονάχα τά... όνειρεύεται.

Κατά τα άλλα ο Τριμπουσόν είναι ένας πολύ άξιοπρεπής υπηρέτης, που ξέρει να γιαλύζει τις μπότες του κυρίου του, να ράβη τα κουμπιά του έπενδυτή του όταν φυλώνονται, να σιδερώνη ρούχα, να περίποιήται το άλλογο, να μη ζητάει μισθό και να μη διαμαρτύρεται όταν... πεινάει. Το μοναδικό ελάττωμά του είναι τά... χέρια του. "Όταν άποφασίζει καμιά φορά πραγματικά να πολεμήση, οι γροθιές του γίνονται σιδερένια σφυριά που συντρίβουν και το σπαθί του ρομφαία άκατανίκητη...

Στην υπηρεσία του νεαρού 'Ανρϋ Ντυβερνού άμπηκε υπό περίεργες συνθήκες. Γνωριστήκανε ύστερα από ένα γερό... ξυλοδαρμό! Το παιδί είχε ξεκινήσει απ' το Ρουέν, την πατρίδα του, για την 'Αγγλία, όπου θα σπούδαζε τη στρατιωτική τέχνη. Ένα μεσημέρι, περνώντας απ' τον δημόσιο δρόμο, άκούει ανθρώπινα βογγητά. Κατέβηκε από τ' άλλογο του και μπήκε στο δάσος. Τότε είδε τον Τριμπουσόν γονατιστό, γυμνό ως τη μέση με δεμένα τα χέρια στον κορμό ενός δέντρου να τρώη της

χρονιάς του! "Ένας κακομούτσουνος άντρας τόν χτυπούσε μ' ένα βαρύ μαστίγιο. Κι' αυτός βογγούσε και ζητούσε βοήθεια. 'Ο 'Ανρὺ τὸν λυπήθηκε, μπήκε στὴ μέση, διασταύρωσε τὸ σπαθὶ του μὲ τὸν ἀγνωστο, πὺ ὅπως ἔμαθε κατόπιν ἦταν ἕνας ληστής, τὸν τραυμάτισε κι' ὅταν ἐκεῖνος χάθηκε τρέχοντας μέσα στὸ δάσος, ἔλευθέρωσε τὸν Τριμπουσόν.

"Ὑστερα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ θὰ νόμιζε κανεὶς πὺς ὁ Τριμπουσόν θὰ εὐχαριστοῦσε καὶ θὰ φιλοῦσε τὰ χέρια τοῦ σωτήρα του... "Ὁμως ὁ Τριμπουσόν... θύμωσε!

— "Ἐπρεπε νὰ μ' ἀφήσης!, εἶπε στὸ παιδί. Δὲν εἶσαι ἐν τάξει.

— Νὰ σ' ἀφήσω; παραξευεύτηκε. Νὰ σ' ἀφήσω νὰ σὲ δέρνη;

— Ναί. Θὰ τὸν κανόνιζα μιά χαρά, ἀλλὰ μπήκες ἐσύ στὴ μέση καὶ μοῦ χάλασες τὴ δουλειά... Δὲν πρόφτασα νά... θυμώσω!

— Δηλαδή;

— Εἶχα τὸ σχέδιό μου ἐγώ! 'Εμένα μὲ λένε Τριμπουσόν καὶ δὲν τὸ βάζω κάτω εὐκολά! 'Αλλὰ βλέπεις μοῦ τὴν ἔσκασε μπαμπέσικα. Μ' ἔπιασε, μ' ἔδεσε καὶ μὲ σακάτεψε στὸ ξύλο. "Ὠχ! 'Η πλάτη μου. "Ἐπρεπε νὰ μ' ἀφήσης νὰ φάω κι' ἄλλο ξύλο νά... θυμώσω περισσότερο... νὰ τοῦ ριχτῶ!

'Ο νεαρὸς 'Ανρὺ Ντυβερνοῦά σταυροκοπήθηκε.

— Καλά, ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, γειά σου... Μὲ συγχωρεῖς...

'Αλλά, καθὼς ἐτοιμάστηκε

νὰ σαλτάρει στὴ σέλα τοῦ ἀλόγου του, εἶδε τὸν Τριμπουσόν νὰ χάνη τὸ... χρῶμα του.

— Τί; Θὰ μ' ἀφήσης τώρα μόνο; ρώτησε. Κι' ἂν ξαναγαυρίση πάλι καὶ μὲ γραπῶσει;

Τὸ παιδί χαμογέλασε.

Μὰ δὲν μοῦ εἶπες πὺς θὰ τόν... κανόνιζες μιά χαρὰ ἂν εἶχες λυτὰ τὰ χέρια σου; Νὰ πὺ τὸν τώρα δὲν εἶσαι πιά ὀυμέυος.

'Ο Τριμπουσόν ἔξυσε τὸ κεφάλι του μὲ ἀμηχανία.

— Γιά καλὸ καὶ γιὰ κακὸ πάρε με μαζί σου... γιὰτί δὲν ἔχω θυμώσει ἀκόμα ἀρκετά!, εἶπε.

'Ο 'Ανρὺ κατάλαβε. Τὸν λυπήθηκε καὶ τὸν πήρε μαζί του. Στὸ δρόμο ἔμαθε τὴν ἱστορία του. "Ἦταν ἕνας φουκαρῶς, πὺ δὲν εἶχε κανένα στὸν κόσμο καὶ πὺ ζοῦσε ἀπὸ μικροκλοπές. Εἶχαν ρημάξει τὰ χωριάτικα κοτέτσια μὲ τὸν ἄλλον, ἐκεῖνον πὺ τὸν ἔδερνε. "Ἦτανε συνεταῖροι μὰ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη ὁ Τριμπουσόν ξαφνικὰ ἀποφάσισε νὰ διαλύση... τὸν συνεταιρισμὸ καὶ νὰ γίνη τίμιος ἄνθρωπος. Αὐτὸ δὲν ἄρεσε στὸν σύντροφό του καὶ τὸν τιμῶρησε μὲ μαστίγωμα πὺ θὰ συνεχιζόταν ἀκόμα, ἂν δὲν ἔμπαινε στὴ μέση τὸ παιδί.

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνης; τὸν ρώτησε ὁ 'Ανρὺ.

— Χμ! Δὲν ξέρω ἀκόμα, ἀποκρίθηκε ἀναστενάζοντας.

— "Ἐρχεσαι μαζί μου; "Ἐχω ἀνάγκη ἀπὸ ἕναν ὑπηρέτη.

Τὰ μάτια τοῦ Τριμπουσόν

Οί δύο γυναίκες ξεφωνίζουν τρομαγμένες ενώ ο μικρός

δισταυρώνει τὸ σπαθὶ του μὲ τοὺς ἀγνώστους.

άστράφανε από χαρά.

— Μὲ θέλετε; ἀρχισε τώρα νὰ μιλάει στὸν πληθυντικό. Μοῦ τὸ λέτε σοβαρά;

— Ἐν τάξει, Τριμπουσόν! Ἀπὸ σήμερα ἀνήκεις στὴν ὑπηρεσία μου!, εἶπε μὲ ἐπίσημο ὕφος τὸ παιδί. Μὲ λένε Ἀνρὺ Ντυβερνουά...

Κι' ἔτσι ὁ Ἀνρὺ πῆρε μαζί του στὴν Ἀγγλία τὸν Τριμπουσόν καὶ τώρα ξαναγυρίζει πάλι μαζί στὴ Γαλλία, ὕστερα ἀπὸ ἀπουσία δυὸ χρόνων, μὲ τὸ τρικάρτο τοῦ καπετὸν Φερνέ.

Ο ΤΡΙΜΠΟΥΣΟΝ ΑΝΔΡΑΓΑΘΕΙ

ΑΥΤΟΣ λοιπὸν εἶναι ὁ περίφημος Τριμπουσόν καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθινή του ἱστορία. Καὶ τώρα, ποὺ εἶναι τρυπωμένος στὴ σεντίνα τῆς «Παναγίας τοῦ Ρέμς» καὶ ἀκούει ἀπ' τὸ κατὰστρωμα τὶς φωνὲς καὶ τὸ ποδοβολητὸ τῶν σωματοφυλάκων, ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὸ ἄλλο πλοῖο νὰ συλλάβουν τὸν Μικρὸ Ἰππότη — ἔτσι συνηθίζει νὰ λέη τὸν κύριό του ὁ Τριμπουσόν —, ἐτοιμάζεται νά... δράση!

Μὰ ξαφνικὰ ἓνας παράξενος θόρυβος φτάνει στ' αὐτιά του. Εἶναι ἓνας θόρυβος ποὺ ἔρχεται ἀπὸ πολὺ κοντά. Γουρλώνει τὸ γαλανό του μάτι καὶ μισοκλείνει τὸ κρυστάτο, προσπαθώντας ν' ἀντιληφθῆ τί ἀκριβῶς συμβαίνει, καὶ ἀπτόμα ἀρχίζει νὰ τρέμη καὶ κινδυνεύει νὰ καταπιῇ τὴ γλῶσσά του.

— Πα... Πα... Πα... να... να... γι... γι... ἄ μου!, τραυλίζει. Τί... Τί... γι... γι... γι... νε... νε ται ἔδῳ μέσα;

Ὁ θόρυβος εἶναι δίπλα του. Κάποιοι ἐχθρὸς λοιπὸν πρέπει ὕπουλα νὰ τὸν ἔχη ζυγώσει στὸ σκοτάδι. Ἴσως κιόλας νὰ τὸν σημαδεύη μὲ τὸ σπαθί του ἔτοιμος νὰ τοῦ τρυπήσῃ τὴν καρδιά.

— Πίσω, ἄθλια!, φωνάζει παίρνοντας θάρρος ἀπὸ τὴν ἴδια του τὴ φωνή. Πίσω καὶ σ' ἔφαγα!

Ἄλλὰ ὁ θόρυβος δὲ σταματοῦνται. Ὅλο καὶ πλησιάζει πρὸς πολὺ πρὸς τὸ μέρος τοῦ καί, ξαφνικὰ, ὁ Τριμπουσόν νοιώθει κάτι σουβλερὸ νὰ ἀκουμπάει στὴν γάμπά του. Τώρα εἶναι βέβαιος πὼς τὸν ἀγγίζει ἡ αἰχμὴ ἑνὸς ξίφους καὶ ... ξαναχάνη τὴ φωνὴ του!

— Βο... Βο... ἦ... ἦ... θει... θει... α!..., τραυλίζει.

Καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια. Τσαλαβουτάει στὰ βρωμόνερα, σκοντάφτει, σηκώνεται, ξα νασκουντάφτει, πέφτει καὶ δὲν τολμάει νὰ γυρίσῃ πίσω του. Τρέχει μὲ τὴ ψυχὴ στὸ στόμα, βγαίνει ἀπ' τὴ σεντίνα, σκαρφαλώνει σὲ μιὰ σκάλα καὶ τότε μονάχα καταλαβαίνει πὼς... ἓνα ποντίκι εἶναι: σὺτὸ ποὺ τὸν ἔτρεψε σὲ ἀτακτη φυγὴ καὶ ἔρχεται ξωπίσω του! Ἄλλὰ ὁ Τριμπουσόν ἔχει πάρει τώρα φόρα καὶ δὲν σταματάει. Ἀνεβαίνει τὴ σκάλα καὶ τρυπώνει πίσω ἀπὸ ἓνα σωρὸ δέματα... ν' ἀνασάση.

Ἐδῶ τὸν περιμένει ὁμως μιὰ καινούργια λαχτάρα! Τὸ

ἀμπάρι —γιατί δίπλα σ' ένα ἀμπάρι βρίσκεται— είναι γεμάτο σωματοφύλακες που παραμερίζουν τὰ δέματα και ψάχνουν με τὴ φασαρία τους ν' ἀνακαλύψουν τὸν Ἄνρῦ.

Τώρα ἀρχίζει ἕνα καινούργιο... τρέμουλο. Ἀπὸ τὴ θέσι πού βρίσκεται, βλέπει τοὺς σωματοφύλακες ν' ἀνασηκῶνουν τὸ κεφάλι τους πρὸς τ' ἀπάνω και νὰ κυττάζουν τὸ βουνό. μὲ τὰ δέματα.

—Σὰν ν' ἄκουσα δῆματα!, λέει ἕνας.

— Λές νὰ εἶναι αὐτὸς πού ζητοῦμε; ρωτᾷε ἕνας ἄλλος.

— Ἄμ' ποῖός ἄλλος; Νὰ δῆς πού κάτω ἐδῶ γύρω μας κρύβεται, λέει ἕνας τρίτος.

— Μὲ εὐχαρίστησί μου θὰ τὸν περάσω στὸ σπαθί μου, ἂν τὸν πιάσουμε!, ἀκούγεται πάλι νὰ μιλάει ὁ πρῶτος. Διψῶ γιὰ αἷμα ἀπόψε!

Ὁ φουκρᾶς ὁ Τριμπουσόν, μ' ὄλα τούτα τὰ λόγια πού φτάνουν σὰν κανονιές στ' αὐτιά του, γίνεται χειρῶτερα.

— Ἀμάν! Θὰ πάω ἄδικα σὰν τὸ σκυλί στ' ἀμπέλι!, συλλογίζεται. Θεοῦλη μου, κά με με νά... θυμώσω...

Ἀλλά, ἀντὶ νὰ θυμώσει, τρέμει περισσότερο και τὸ τρέμουλο τοῦ κορμιοῦ του μεταδίδεται στὰ δέματα πού ἀνάμεσα τους ἔχει τρυπώσει κι' ἀρχίζουν νὰ τρέμουν κι' αὐτά! Καί, καθὼς τρέμουν, ἀρχίζουν νὰ κουνιούνται και κουνιέται μαζί τους κι' ὁ Τριμπουσόν! Τώρα τὸ βλέπει πὼς εἶναι χυμένος! Δὲν γίνεται νὰ μὴν τὴν

ἀντιληφθῶν. Θὰ τὸν δοῦν και θὰ πέσουν ἀπάνω του σὰν... τὰ κοράκια!

— Ἀναθεματισμένο ποντίκι, τί μοῦ ἔκανες!, λέει βέσα ἀπὸ τὰ δόντια του. Ἀλλὰ νὰ μὴ μὲ λένε Τριμπουσόν, ἂν δὲν σ' ἐκδικηθῶ ἄγρια...

Καθὼς ὅμως μιλάει, κάτι γίνεται πού τοῦ κόβει τὸ αἷμα. Ἐνα δέμα ἀπὸ αὐτὰ πού βρίσκονται στὸ χεῖλος τοῦ ἀμπαριού ἀπ' τὸ πολὺ... τρέμουλο φεύγει ἀπὸ τὴ θέσι του και πέφτει βαρὺ ἀπάνω στοὺς σωματοφύλακες. Ἀκούγεται ἕνα ἄγριο οὐρλιαχτὸ και ὁ Τριμπουσόν παρακαλαίε ν' ἀνοίξη ἡ θάλασσα νὰ τὸν καταπιῇ! Μά, πρὶν προφτάσει νὰ τελειώσει τὴν προσευχὴ του, ἕνα δεύτερο δέμα πέφτει στ' ἀμπάρι. Κι' ὕστερα ἀμέσως ἄλλο κι' ἄλλο. Ὅλακερο τὸ βουνό πού ἔχουν σχηματίσει τούτα τὰ δέματα πέφτει στ' ἀμπάρι και θάβει κάτω ἀπὸ τὸ ἀσήκωτο βάρος του τοὺς σωματοφύλακες τοῦ Ρισελιέ, πού φωνάζουν ἀπεγνωσμένα καθὼς βλέπουν ὅτι πέσανε σὲ δόκανο...

Ὁ μόνος πού δὲν μιλάει εἶναι ὁ Τριμπουσόν. Καθὼς βλέπει τὰ δέματα νὰ φεύγουν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του, ἀρπάξεται ἀπὸ ἕνα σκυλί και κρέμεται στὸν ἀέρα. Ὑστερα, ὅταν καταλαβαίνει τί ἔχει συμβῆ, σαλτάρει και ρίχνει μιὰ περιφρονητικὴ ματιὰ στὸ ἀμπάρι.

— Ἄμ' τί νομίζατε!, λέει κι' ἕνα χαμόγελο θριαμβοῦ ζωγραφίζεται στὸ χοντρὸ πρόσωπό του. Νομίζετε πὼς θὰ

τὰ βγάλετε πέρα μὲ τὸν Τριμπουσόν; Κορόιδα! Τὸ τρέμουλο... ἦταν προδιαγεγραμμένο σχέδιο! Ἔτρεμα ἀλλὰ εἶχα τὸ σκοπὸ μου πού... ἔτρεμα. Τώρα ἐκεῖ μέσα πού βρισκόσαστε οὔτε δέκα βίντζια δὲ μποροῦν νὰ σὰς βγάλουν... Ὅχι, παίζουμε!

Φτύνει περιφρονητικὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀμπαριουῦ καὶ σεινιάμενος καὶ καμαρωτὸς ἀρχίζει ν' ἀνεβαίνει τὴ σκάλα γιὰ ν' ἀναγγεῖλη στοὺς ἄλλους πού βρίσκονται στὸ κατὰστρωμα τὸν θρίαμβό του.

ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

ΣΤΟ κατὰστρωμα ὅμως, ἡ συμπλοκὴ βρίσκεται στὸ τέρμα της. Οἱ σωματοφύλακες πετάχτηκαν ἀπὸ τοὺς ναῦτες στὴ θάλασσα κι' ἐκεῖνοι πού παλεύουν τώρα ἀπεγνωσμένα κι' ὅσο γίνεται πιὸ ἄγρια εἶναι ὁ Ροσεφόρ καὶ τὸ παιδί.

Ὁ καπιταῖν Φερνέ καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τοῦ θέλου νὰ βοηθήσουν τὸν μικρὸ Ντυβερνουά. Ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲ τοὺς ἀφήνει.

— Ἀφήστε με! Αὐτὸς μοῦ ἀνήκει!, φωνάζει.

Ὁ λοχαγὸς τοῦ Ρισελιέ εἶναι χλωμὸς τώρα. Τὸ πρόσωπό του ἔχει τσακίσει ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ εἶναι φανερὸ πὼς ἀπὸ λεπτὸ σὲ λεπτὸ ἐξαντλοῦνται οἱ δυνάμεις του. Ὅλα δεῖχνουν πὼς δὲν θ' ἀντέξῃ πολὺ. Καὶ πραγματικὰ μ' ἕνα τεχνικὸ χτύπημα ὁ μικρὸς ἱππότης τὸν φέρνει σὲ δύσκολη

θέσι. Τὸν στριμώχνει στὴν ἄκρη τῆς κουπαστῆς καὶ ὅλοι πού παρακολουθοῦν τούτη τὴ μάχη ξεφωνίζουσαν χαρούμενα.

— Μπράβο, μικρὸ!

— Ἀπάνω του Ανρὺ!

— Γειά σου, μικρὸ ἱππότη!

Ὁ Ροσεφόρ μέσα στὸ σκοτάδι τρίξει τὰ δόντια του μὲ λύσσα. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού αὐτὸς, πού εἶναι ὀνομαστός ὡς τὸ «πρῶτο σπαθί» τῆς Γαλλίας, τὴν παθαίνει καὶ ἐξευτελίζεται ἀπὸ ἕνα παιδί. Ἀλλὰ δὲν θ' ἀφήσῃ νὰ τὸν χτυπήσῃ. Ἀγαπάει τὴ ζωὴ του ὁ λοχαγὸς τοῦ Ρισελιέ. Καί, καθὼς ὁ Ντυβερνουά ὀρμαίνει ἀπάνω του μὲ προτεταμένο τὸ ξίφος γιὰ τὸ τελευταῖο χτύπημα, γέρνει ἀπότομα πρὸς τὰ πίσω ἔξω ἀπὸ τὰ κάγκελα τῆς κουπαστῆς, παίρνει μιὰ τούμπα στὸν ἀέρα καὶ πέφτει στὴ θάλασσα.

— Εἶσαι ἕνας δειλὸς κι' εἶναι νας τιποτένιος!, τοῦ φωνάζει ὁ μικρὸς ἱππότης καθὼς σκύβει ἔξω ἀπὸ τὰ κάγκελα καὶ προσπαθῇ νὰ τὸν διακρίνῃ στὸ σκοτάδι. Μὰ ἐλπίζω νὰ σὲ συναντήσω πάλι.

— Ἄν δὲν τὸν φᾶνε τὰ σκυλόψαρα!, φωνάζει ὁ καπιταῖν Φερνέ. Θὰ καλοπεράσῃ.

Καὶ ἱμέσως γυρίζει στοὺς ναῦτες του.

— Ἐμπρός, παιδιά... Ἀνοίχτε τὰ πανιά. Θὰ ξεκινήσουμε κι' ὁ Θεὸς βοηθός. Βλέπω πὼς κατεβάξουν δεύτεση βάρκα ἀπὸ τὸ περιπολικό. Μυρίστηκαν πὼς ἔγιναν φασαρί-

ες και στέλνουν ένισχύσεις. Όσο να μαζέψουνε τους σωματοφύλακες και τὸν ἀξιωματικό τους ἀπ' τὴ θάλασσα, ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ ξεφύγουμε μέσα στὸ σκοτάδι.

Οἱ ναῦτες δὲν περιμένουν δευτέρα κουβέντα. Σκαρφαλώνουν στὰ ξάρτια, κινούνται γοργά, ἐκτελοῦν πρόθυμα τὶς διαταγὲς τοῦ γερο-θαλασσόλυκου καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἡ «Παναγία τοῦ Ρέμς» ἀρχίζει νὰ ταξιδεύη πάλι.

— Τί γίνανε οἱ ἐφτά σωματοφύλακες; ρωτᾷ ξαφνικὰ τὸ παιδί πού θυμάται. Εἶχανε κατέβει κάτω νὰ ψάξουνε νομίζω.

— Εἶναι ἐντάξει καὶ σὲ χαιρετᾶνε, ἀφεντικό!, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Τριμπουσὸν δίπλα του. Τοὺς κανόνισα καὶ τοὺς ἐφτά!

Καὶ ὁ παλληκαρᾶς ἱστορεῖ τὰ καθέκαστα. Μονάχα πού ἀποφεύγει νὰ κἀνη κουβέντα γιὰ τό... ποντίκι καὶ γιὰ τὸ τρέμουλο.

— Μόλις τοὺς εἶδα μαζεμένους κάτω στὸ βάθος τοῦ ἀμπαριοῦ, λέει καὶ φουσκώνει ἀπὸ ὑπερηφάνεια, κατάστρωσα τὸ σχέδιό μου καὶ ἄρχισα νὰ τοὺς βομβαρδίζω μὲ τὰ δέματα. Τοὺς κανόνισα μιὰ χερα. Δὲν πρόκειται νὰ ζωντανέψη κανεὶς ἀπ' τοὺς ἐφτά.

— Εἶσαι ἐντάξει, Τριμπουσόν!, λέει ὁ πλοίαρχος.

— Εὐχαριστῶ πολύ! κάνει καὶ στρίβει τὴ μαδημένη ὄδοντόβουρσα πού ἔχει κάτω ἀπὸ τὴ μύτη του. Καὶ ἄλλοι ἐκα-

τὸν ἐφτά νὰ ἦτανε, θὰ τοὺς κατάφερνα.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ δὲν βλέπουν πιά τὸ περιπολικό. Χασομερνᾷ νὰ μαζέψη, ψάχνωντας μέσα στὸ σκοτάδι, τοὺς σωματοφύλακες καὶ τὸν Ροσεφόρ πού βρίσκονται στὴ θάλασσα καὶ χάνει τὰ ἴχνη τῆς «Παναγίας τοῦ Ρέμς», πού ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὥρες ἔχει φτάσει στὶς γαλλικὲς ἀκτὲς. Ἐδῶ ἀποδιβάζονται ὁ Ντυβερνοῦᾶ καὶ ὁ Τριμπουσόν. Τὸ παιδί εὐχαριστεῖ τὸν πλοίαρχο κι' ἐκεῖνος τοῦ σφίγγει τὸ χέρι.

— Σοῦ εὐχομαι καλὴ τύχη, παιδί μου!, τοῦ λέει. Στὸ πανδοχεῖο «Γαλανὴ Ἀκτὴ» θὰ βρῆτε δυὸ ἄλογα πού σᾶς περιμένουν. Μ' αὐτὰ θὰ ξεκινήσετε ἀμέσως γιὰ τὸ Ρουέν.

— Καὶ σύ, πλοίαρχε; ρωτᾷ ὁ Ἄνρῦ.

— Ἐγὼ θὰ ξαναγυρίσω στὴν Ἀγγλία, ἀπαντᾷ μελαγχολικὰ ἐκεῖνος. Ὑστερα ἀπὸ ὅσα ἔγιναν δὲν θὰ μ' ἄρесе νὰ πέσω στὰ χέρια τοῦ Ρισελιέ. Λοιπόν, γειά σου καὶ ὁ Θεὸς μαζί σου, παιδί μου. Μὴν ξεχάσης τὸ ἱερὸ χρέος πού ἔχεις. Ν' ἀποκαταστήσης τὴ μνήμη τοῦ συκοφαντημένου πατέρα σου.

— Γι' αὐτὸ γυρίζω, πλοίαρχε, στὴ Γαλλία, λέει ὁ μικρὸς Ἄνρῦ. Ἐλπίζω σύντομα νὰ μάθης εὐχάριστα νέα. Χαιρετισμοὺς στὸν δοῦκα τοῦ Μπουάκινχαμ. Νὰ τὸν διαβεβαιώσης πὼς θὰ κἀνω τὸ καθῆκον μου.

ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

ΔΥΟ μέρες αργότερα, ἓ μικρὸς Ἴππότης καὶ ὁ Τριμπουσὸν φτάνουν στὸ Ρουέν. Εἶναι μιὰ συγκινητικὴ στιγμή. Πρὶν εἰκοσιπέντε μῆνες ἀκριβῶς ξεκίνησε ἀπὸ ἐδῶ χαρούμενος καὶ γεμάτος ὄνειρα ὁ Ἄνρὺ Ντυβερνουά, γιὰ νὰ σπουδάσει στὴν Ἀγγλία. Ἄφησε τὸν πατέρα του εὐτυχισμένο κι' ἔνδοξο μυστικοσύμβουλο τοῦ Βασιλέα καὶ τώρα ποῦ γυρίζει δὲν πρόκειται νὰ συναντήσει παρὰ ἓναν νεοσκαμμένο τάφο καὶ ἔρειπια. Ἐνα λιγόλογο γράμμα ποῦ πήρε πρὶν λίγες μέρες ἀπ' τὸν Ἀθά - Πιέρ, παλῆν οἰκογενειακὸ φίλο, τοῦ ἐξηγοῦσε τὰ καθέκαστα. Ὁ Μωρίς Ντυβερνουά, συκοφαντημένος ἀπὸ τὸν Ρισελιέ, πέθανε μ' ἓναν ἀτιμωτικὸ θάνατο στὴν πλατεῖα τῆς Γρέβης. Καὶ τώρα γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπιστρέφει ἐδῶ, ἀφήνοντας στὴ μέση τίς σπουδές του. Πρέπει νὰ ἀποκαταστήσει τὴ μνήμη τοῦ πατέρα του.

— Ὁ Μωρίς Ντυβερνουά, τοῦ εἶπε ὁ λόρδος Μπούκκινχαμ τὴν τελευταία μέρα ποῦ ἔφευγε ἀπ' τὴν Ἀγγλία, ὑπῆρξε ἀνεκασθὸν ἀφωσιωμένος στὸν Βασιλέα καὶ στὴ Βασίλισσα. Μὴν πιστέψεις πὼς ἦταν δυνατὸ νὰ προδοῦσε τὴ φιλία αὐτῆ. Εἶναι μιὰ αἰσχρὴ συκοφαντία. Ὁ Ρισελιέ ζητοῦσε ἓναν τρόπο νὰ τὸν ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸ Λούβρο, τὸ παλάτι τοῦ Βασιλέα, γιατί ἦταν ἐκεῖ τὸ ἀσφαλές καταφύγιό

του. Καὶ βρῆκε τὸν τρόπο αὐτό, σκαρώνοντας μιὰ δῆθεν συνομοσία ἐναντίον τοῦ Λουδοβίκου, τῆς ὁποίας ἀρχηγὸς ἦταν δῆθεν ὁ πατέρας σου! Καὶ δυστυχῶς πέτυχε. Ὁμως σὲ σένα τώρα ἀπομένει νὰ ἀποδείξεις τὴν ἀλήθεια. Εἶσαι γενναῖο παιδί. Πρέπει ν' ἀγωνιστῆς, νὰ κάνης τ' ἀδύνατα, νὰ βγάλης τὴν κλίδα... Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ρισελιέ θὰ σὲ κυνηγήσουν καὶ θὰ σοῦ στήσουν παγίδες. Δὲν πρέπει νὰ λυγίσης. Νὰ θυμάσαι πάντα πὼς εἶσαι ἓνας Ντυβερνουά καὶ νᾶχης, ὅπως οἱ πρόγονοί σου, μοναδικὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς σου τὴν τιμὴ καὶ τὴ δόξα.

Ὅλα αὐτὰ τὰ συλλογίζεσαι τώρα, καθὼς φτάνει —νύχτα— ὁ Ἄνρὺ Ντυβερνουά στὸ Ρουέν. Ἀπὸ μακριά, βλέπει τὸν μεγάλο προγονικὸ του πύργο μισογκρεμισμένο. Ὁ καρδιναλῖος διέταξε, ὕστερα ἀπὸ τὴν καταδίκη τοῦ πατέρα του, καὶ τὸν γκρέμισαν. Βλέπει τὰ ἔρειπια καὶ ἓνα χέρι τοῦ σφίγγει τὴν καρδιά. Νοιώθει μιὰ ἀπέραντη θλίψη καὶ ἡ θλίψη αὐτὴ χαλυβδώνει τὴ θέλησί του ν' ἀγωνιστῆ.

Μπροστὰ αὐτός, πίσω ὁ Τριμπουσὸν, διασχίζουν τοὺς σκοτεινοὺς κι' ἔρημους δρόμους καὶ στέκουν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα ἓνός μικροῦ σπιτιοῦ ποῦ περιβάλλεται μὲ κῆπο. Ἐδῶ μένει ὁ Ἀθά - Πιέρ. Τὸ παιδί θέλει νὰ μάθῃ ἀπ' τὸ στόμα του ὅλες τίς λεπτομέρειες. Χτυπάει τὴν πόρτα καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο ὁ Ἀθάς τοὺς ἀνοίγει καὶ τὸν ἀγκα-

λιάζει με συγκίνηση. Τού διηγείται και τού περιγράφει με λεπτομέρειες τήν σατανική πλεκτάνη κι' όταν τελειώνει: τού δίνει μιὰ ἐπιστολή.

— Εἶναι οἱ τελευταῖες λέξεις πού ἔγραψε ὁ πατέρας σου, τού λέει. Εἶναι ἕνα γράμμα γιά σένα. "Όταν, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσι, τὸν ἐξώμολόγησα, μοῦ τὸ ἔδωκε καὶ τού ὑποσχέθηκα πὼς θὰ φτάση στὰ χέρια σου.

Ὁ Ἄνρὺ σκίζει τὸ φάκελλο. Εἶναι ἕνα σύντομο σημείωμα. «Ἄνρὺ, παιδί μου, τού γράφει. Κανείς ἀπὸ τοὺς Ντυβερνουά δὲν ὑπῆρξε προδότης. Κράτησε ψηλὰ τὸ μέτωπό σου. Πεθαίνω συκοφαντημένος μὰ εἶμαι ἡσυχος γιὰ τὴ μνήμη μου. Ἄργά ἢ γρήγορα θ' ἀποδειχθῆ ἡ ἀλήθεια. Ἀγωνίσου γιὰ τὴν τιμὴ καὶ τὴ δόξα τῆς οἰκογενείας σου, πού εἶναι τιμὴ καὶ δόξα γιὰ τὴ Γαλλία. Ὁ πατέρας σου». Τὸ παιδί μὲ δακρυσμένα μάτια φέρνει στὰ χεῖλη του τοῦτο τὸ χαρτί καὶ τὸ φιλάει.

— Μείνε ἡσυχος, πατέρα, λέει. Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τί πρέπει νὰ κάνω.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Ἄνρὺ πηγαίνει στὸν τάφο τοῦ πατέρα του. Γονατίζει καὶ μένει κάμποσην ὥρα σιωπηλός. Προσεύχεται καὶ ὑπόσχεται. Κι' ὅταν σηκώνεται, στὰ μάτια του δὲν ὑπάρχουν δάκρυα. Στὸ βλέμμα του καθρεφτίζεται ἡ φοβερὴ ἀπόφασι. Νὰ νικήσῃ ἢ νὰ πεθάνῃ!

— Τί θὰ κάνης τώρα, παιδί μου; ρωτᾶει ὁ Ἀβᾶς.

— Θὰ πάω στὸ Παρίσι, πάτερ!, ἀπαντᾶει τὸ παιδί. Ἐκεῖ θ' ἀρχίσω τὸν πόλεμο...

Καὶ τὰ ξημερώματα δυο καβαλλάρηδες — ὁ Ἄνρὺ Ντυβερνουά καὶ ὁ Τριμπουσὸν — βγαίνουν ἀπ' τὴ μεγάλη πύλη τοῦ Ρουέν καὶ μπαίνουν στὸ δρόμο, πού θὰ τοὺς φέρει στὶς πρὶ ἀπίθανες καὶ ἀπίστευτες περιπέτειες. Τὸ παιδί δὲν φαντάζεται κὰν ὅτι θὰ μείνη στὴν ἱστορία τῆς Γαλλίας μὲ τὸ ὄνομα «Ὁ Μικρὸς Ἰππότης τοῦ Παρισίου».

ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΛΗΣΤΩΝ

Η ΑΜΑΞΑ, πού ταξιδεύει αὐτὴ τὴν ὥρα στὸν μεγάλο δημόσιο δρόμο μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὸ Παρίσι, φαίνεται ὅτι ἔρχεται ἀπὸ πολὺ μακριά, γιὰτί τὰ ἄλογα πού τὴν σέρονουν εἶναι γεμάτα σκόνη καὶ λάσπες. Καὶ παρόλο πὺ δείχνουν πολὺ κουρασμένα, ὁ ἄμαξᾶς πού φορᾶει οἰκοστολή καὶ ψηλὸ καπέλλο ἐξακολουθεῖ κάθε τόσο νὰ τὰ μαστιγῶν, προσπαθώντας νὰ τὰ κάνη νὰ τρέξουν περισσότερο. Ἡ ἄμαξα ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ ἐμφάνισί της καὶ ἀπὸ τὸν θυρεὸ, πού ἔχει σχεδιασμένο στὰ πλάγια καὶ στὸ πίσω μέρος, φαίνεται ὅτι ἀνήκει σὲ πρόσωπο πού κατέχει κάποιο μεγάλο ἀξίωμα στὸ παλάτι τοῦ Βασιλεῖ Ἀουδοβίκου τοῦ 13ου.

Αὐτὴ τὴ στιγμή ὅμως, οἱ ἐπιβάτες της εἶναι δυὸ γυναῖκες. Ἐνα κορίτσι δεκάξη πάω - κάτω χρονῶν μὲ εὐγενικό

πρόσωπο, που τὸ πλαισιώνουν ξανθὲς μπούκλες, καὶ μιὰ ἠλικιωμένη κυρία με γκριζὰ μαλλιά καὶ ἀριστοκρατικὴ ἐμφάνισι. Καὶ οἱ δυὸ ἐπιβάτιδες ἔχουν χλωμὸ ἀπὸ τὴν κόπωση τοῦ ταξιδιοῦ πρόσωπο καὶ δὲ μιλοῦν. Εἶναι φανερὸ πὼς διαζόνται νὰ φτάσουν ὅσο γίγεται πιὸ γρήγορα στὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ. Τὰ μάτια τοῦ κοριτσιοῦ δείχνουν ἀνησυχία. Τὰ δάχτυλά της παίζουν νευρικὰ μ' ἓνα μαντῆλι ἀπὸ μουσελίνα...

— Δὲν μοῦ ἐξήγησες τί ἀκριβῶς συνέβει, Σουζάν, λέει ὕστερα ἀπὸ λίγο. Κάτι μοῦ κρύβεις. Εἶμαι δέβαιη πὼς ξέρεις τὴν ἀλήθεια καὶ δὲν τὴ

λές. Γιὰ νὰ σὲ στείλῃ ἡ ἐξαδέλφη μου ἡ Βασίλισσα νὰ με ζητήσῃ με τόση βία, θὰ πῆ πὼς κάτι σοβαρὸ συμβαίνει.

— Σὰς δεδαῖω, πριγκήπισσα, ἀπαντᾷ ἡ γυναῖκα με σεβασμὸ. Δὲν μοῦ εἶπε τίποτα παραπάνω ἀπὸ ἐκεῖνα πού σὰς εἶπα. Μοῦ εἶπε: «Εἶναι ἀνάγκη νὰ γυρίσῃ ἀμέσως ἡ Λουσιέν στὸ Παρίσι! Πήγαῖνε στὸ Σκαλιμπῶ νὰ τὴ φέρῃς. Πρέπει νὰ τῆς μιλήσω...»

— Δὲν σοῦ εἶπε τίποτα ἄλλο;

— Ὅχι. Αὐτὰ μονάχα πού σὰς εἶπα.

— Περιεργο!, ἀναστενάζει τὸ κορίτσι. Γιὰ ποιὸ λόγο τάχα ἡ τόση βία;

— Ἐπὶ τέλους! λέει γελώντας σατανικὰ ὁ Ρισολιέ. Ἔχω ἓνα ἐνθύμιό ἀπὸ τὴ Βασίλισσα...

‘Ο Άνρ Ντυβερνουά κοιάβει γὰ τοῦ σφίγγεται ἡ καρδιά καθὼς περνάει τὴν εἴσοδο τῆς φοβερῆς Βασιλῆς.

— Ναί. Ἐδειχνε μιὰ παρά ξενη βία. Ἦταν πολὺ βιαστική καὶ τρομαγμένη, σὰν κάτι νὰ τὴν βασάνιζε. Σὰ νὰ τὴν παραιμόνευε κάποιος κίνδυνος.

Ἡ Σουζάν διατάζει νὰ συνεχισθῆ. Κυττάζει γύρω τῆς, σὰν νὰ ὑποψιάζεται πὼς κάποιος τρίτος μπορεῖ ν’ ἀκούσῃ τὴν κουδέντα τους. Ὑστερα σκύβει πρὸς τὸ αὐτὶ τῆς Λουσιέν:

— Μοῦ μυρίζεται καρδινάλιος πάλι!, λέει.

Τὸ κορίτσι κάνει μιὰ φοβισμένη κίνησι καὶ τὰ γαλάζια μάτια τῆς γεμίζουν ἀνησυχία.

— Ὁ Ρισελιέ; ρωτᾷει μὲ σιγανὴ φωνή

— Ναί. Αὐτὸς ὁ δαίμονας,

πού μισεῖ θάνασιμα τὴ Βασίλισσά μας καὶ κατάφερε νὰ χωρίσῃ σὲ δυὸ ἀντιμαχόμενα στρατόπεδα τοὺς Γάλλους! Εἶχε ἐπισκεφθῆ προχθὲς τὸ Βασιλέα. Ὅταν ἔφυγε, ἔγινε ἕνας μεγάλος καυγάς στὸ παλάτι. Λίγο ἀργότερα μὲ φώναξε ἡ Βασίλισσα «πήγαινε νὰ μοῦ φέρῃς ἀμέσως τὴ Λουσιέν!», μοῦ εἶπε. Καὶ ξεκίνησα νύχτα γιὰ τὸ Σκαλιμπώ.

Ἡ μικρὴ πριγκήπισσά καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ρωτήσῃ. Ὅμως ξαφνικὰ στυλάνει τ’ αὐτιά καὶ ἡ κουδέντα μένει στὰ χεῖλη τῆς. Ποδοβολητὸ ἀλόγων ἀκούγεται κοντὰ τους καὶ μιὰ ἄγρια φωνὴ πού διατάζει:

—Κράτησε τὰ γκέμια σου, άμαξά! Σταμάτα, γιατί σέ σκοτώνω!

Οι δύο γυναίκες κυττάζουν τρομαγμένες ή μιὰ τὴν ἄλλη.

— Παναγία μου!, ξεφωνίζει τὸ κορίτσι. Τί νὰ συμβαίνει;

Ἡ Σουζάν σκύβει ἀπ' τὸ παράθυρο τῆς άμαξας. Ρίχνει μιὰ ματιὰ ἔξω καὶ ξαναβάζει μέσα τὸ κεφάλι τῆς.

— Είναι τρεῖς ληστές!, λέει με ξεψυχισμένη φωνή. Χαθήκαμε! Δὲν πρέπει νὰ σταματήσουμε.

Τὴν ἴδια γνώμη ὅμως ἔχει κι' ὁ άμαξάς. Γιατί, παρὰ τὴν ἀπειλητικὴ διαταγή, ἔξακολουθεῖ νὰ μαστιγώνει τ' ἄλογα ποὺ τρέχουν τώρα περισσότερο. Ἄλλὰ οἱ καθαλλάρηδες δὲν ἀστετεύονται. Μιὰ πιστολιὰ ἀκούγεται κι' ὁ ἄνθρωπος με τὸ ψηλὸ καπέλλο καὶ τὴν οἰκοστολή ἀφήνει τὰ γκέμια ἀπὸ τὰ χέρια του. Ἐνα μολύβι τὸν πέτυχε στὸ στήθος. Γέρνει πλάγια καὶ γκρεμίζεται ἀπὸ τὸ κάθισμά του σ' ἕνα χαντάκι πλάι στὸ δρόμο.

Ἄλλὰ οὔτε τούτη τὴ φορά ἡ άμαξα σταματάει. Ἄπεναντίας τ' ἄλογα, τρομαγμένα ἀπὸ τὸν πυροβολισμό καὶ νοιώθοντας πὺς δὲν ὑπάρχει πιὰ τὸ στιβαρὸ χέρι τοῦ άμαξιλάτη νὰ τὰ κατευθύνει, ἀρχίζουν ἀσυγκράτητα νὰ τρέχουν σὰν ἀφηνιασμένα.

— Θεέ μου!, ξεφωνίζει ἡ ἠλικιωμένη κυρία. Λίγο πιὸ πέρα ἀρχίζει ὁ γκρεμός! Εἴμαστε χαμένες.

Ἡ Λουσιέν προσπαθεῖ ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα.

— Νὰ πηδήσουμε!, φωνάζει. Νὰ πηδήσουμε!

Ἄλλὰ ἡ πόρτα ἀπὸ τὰ ἀπότομα τραντάγματα τῆς άμαξας, ποὺ κυλάει ἀκυβέρνητη πότε στὴ μιὰ ἄκρη τοῦ δρόμου καὶ πότε στὴν ἄλλη με κίνδυνο ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή ν' ἀνατραπῆ, ἔχει σφηνώσει καὶ δὲν ἀνοίγει.

— Παναγία! Λυπήσου μας!, παρακαλάει τὸ κορίτσι καὶ βγάζει τὸ κεφάλι ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο.

Ἄλλὰ τὴν ἴδια στιγμή πέφτει πρὸς τὰ πίσω. Ἐνας ἀπὸ τοὺς καθαλλάρηδες πυροβολεῖ. Ἡ σφαῖρα περνάει ξυστὰ πᾶν ἀπὸ τὸν ὦμο τῆς καὶ καρφώνεται στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ άμαξιοῦ.

— Θέλουν νὰ μᾶς σκοτώσουν!, κάνει ἀπελπισμένη ἡ Σουζάν.

ΣΥΜΠΛΟΚΗ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΕΝΩ ἡ άμαξα με τὶς δύο γυναίκες κατευθύνεται ἀκυβέρνητη πρὸς τὸ γκρεμὸ, οἱ τρεῖς καθαλλάρηδες σταματοῦν. Μένουν πίσω καὶ ἀπὸ τὴ θέσι αὐτὴ παρακολουθοῦν τὴν τραγωδία.

— Ἔτσι εἶναι καλύτερα, λέει ὁ ἕνας ποὺ μοιάζει γιὰ ἀρχηγὸς. Τὸ πρᾶγμα θὰ φανῆ γιὰ δυστύχημα καὶ κανεὶς δὲ θὰ βάλῃ με τὸ νοῦ του ὅτι κάτω ἀπὸ τὶς κουρελιασμένες αὐτὲς φορεσιὲς κρύβονται σωματοφύλακες τοῦ καρδινάλιου.

— Ἡ Ἄννα ἡ Αὐστριακὴ θὰ

φορέση αβύριο μαύρα για την ώραία ξαδέλφη της!, λέει και χαζόντας ένας άλλος. Και να μου τρυπήσης τη μύτη, αν ή Πανιερότης του δέν πάη με δακρυσμένα μάτια να τη συλλυπηθῆ!

— Μὰ τὸ Θεὸ μ' ἀρέσει τ' ἀφεντικό μας!, λέει ὁ τρίτος. Πιάγει πουλιά στὸν ἀέρα. Ὁλα τὰ μυρίζεται καὶ τίποτα δὲν τοῦ ξεφεύγει. «Έβαλε στὸ μάτι τὸν ντὲ Σαμπριέν... πάει κι' αὐτός. Ἐγινε μακαρίτης! Καὶ νὰ δῆς πὼς χάρηκε ὅταν τοῦ πήγαμε τὸ κολλιὲ μὲ τὰ μαργαριτάρια ποὺ εἶχε κρυμμένο στὸν ἐπενδύτη του ὁ σκοτωμένος. Ἀστράφανε τὰ μάτια του καθὼς τὸ πήρε στὰ χέρια του καὶ τὸ καμάρωνε. «Περίμενα» μὰς εἶπε «πὼς θὰ βρῖσκατε κάποιο γράμμα ἀπάνω του. Μὰ αὐτὰ ἀξίζει ὁσὸ χίλια μαζὶ γράμματα!» Τὶ τὰ θέλεις, μ' ἀρέσει τ' ἀφεντικό μας!

Ἀπότομα ὅμως, καθὼς μιλάει, ζαρώνει τὰ φρύδια. Δυὸ ἀγνωστοὶ καθιλάρηδες φαίνονται στὸ βάθος τοῦ δρόμου. Βγήκαν ἀπὸ τὸ μονοπάτι τοῦ δάσους καὶ κυττάζανε ξαφνιασμένοι τὴν ἀκυβέρνητη ἀμαξα.

— Ποιοὶ εἶναι αὐτοί; ρωτᾶει ὁ σωματοφύλακας.

Ὅλοι γυρίζουν καὶ κυττάζουν κατὰ τὸ μέρος ποὺ δείχνει. «Ένας ἀντρας κι' ἕνα παιδί εἶναι οἱ δυὸ καθιλάρηδες Ὁ μικρὸς Ἰππότης Ἄνρὺ Ντυβερνουά καὶ ὁ «ζόρικος» ὑπηρετῆς του, ποὺ ἔχουν ξεκινήσει ἀπ' τὸ Ρουέν καὶ συνεχίζουν τὸ ταξίδι γιὰ τὸ Παρί;

σι. Δὲν ἔκλεισε ἀπ' τὸ πρῶτο τὸ στόμα του ὁ Τριμπουσόν. Ἐχει ζαλίσει τὸν Ἄνρὺ μὲ τις ἀπίστευτες ἱστορίες του. Καὶ τούτη ἀκόμα τῆ στιγμῆ, ποὺ βγαίνουν ἀπ' τὸ δάσος, τοῦ μιλάει γιὰ τὰ.. μεγάλα κατορθώματά του στὴ Μαύρη Ἠπειρο ὅπου, ἐννοεῖται δὲν εἶχε πατήσει ποτέ...

— Τὸν καιρὸ λοιπὸν ποὺ ἤμουνα στὴν Ἄφρική, λέει, εἶδανε καὶ πάθανε γιὰ νὰ μὲ στείλουνε πίσω στὴ Γαλλία.

— Γιατί; ρωτᾶει τὸ παιδί καὶ χαμογελάει.

— Δὲν εἶχα ἀφήσει λιοντάρι γιὰ λιοντάρι ζωντανό!, λέει ὁ Τριμπουσόν καὶ χαιδεύει ὑπερήφανα τὴν πουτικοσυρὰ ποὺ κρέμεται στὸ πηγούνη. Δέκα τῆ μιὰ μέρα, εἴκοσι τὴν ἄλλη, πενήντα τὴν παράλλη. Μπάμ! Καὶ κάτω! Πότε μὲ τὴν πιστόλα μου, πότε μὲ τὸ σπαθί μου. Μὲ εἶχε φοβηθῆ τὸ μάτι τους! «Ἄμάν κύριε Τριμπουσόν!» μοῦ λέει ὁ Βασιληᾶς τῶν ἀραπάδων «κάνε καὶ λίγο κράτει γιὰτὶ χαθήκαμε! Ἐστὶ ποὺ πᾶς θὰ ἐρημώση ἡ ζούγκλα καὶ δὲν θὰ μείνη οὔτε γιὰ δείγμα ἕνα λιοντάρι στὴν Ἄφρική! Λυπήσου μας!» Τὸς λυτήθηκα καὶ γύρισα στὴ Γαλλία φορτωμένος χρυσάφι. Δὲν εἶχα ὅμως βλέψεις μυαλό καί...

Ξαφνικὰ σταματᾶει νὰ μιλάει καὶ γουρλώνει τὰ μάτια του. Κάποια πιστολιὰ ἀκούγεται. Εἶναι ἡ πιστολιὰ ποὺ ξόπτλωσε νεκρὸ τὸν ἀμαξηλάτη. Ὁ Τριμπουσόν γίνεται χλωμὸς καὶ τρέμει. Σαλτάρει ἀ-

πὸ τ' ἄλογό του καὶ τρυπώνει ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

— Μᾶς φάγανε μπαμπέσικα, κύριε Ἄνρϋ!, φωνάζει. Μὲ τραυματίσανε! "Ὄχι! Παναγιᾶ μου, εἶμαι πληγωμένος! Ἄπάνω τους νὰ πᾶρω πίσω τὸ αἷμα μου!

— Ἄφησε τὶς σαχλαμάρες κι' ἔλα μαζί μου, Τριμπουσόν!, διατάζει τὸ παιδί. Κά- τί συμβαίνει στὸ δημόσιο δρόμο. Ὁ πυροβολισμὸς ἦταν μακρῶ!

Καὶ πατάει τὸ σπηροῦνια του ἀλόγου του. Ὁ Τριμπουσόν ψάχνεται κυττάζει δεξιά, κυττάζει ἀριστερὰ δὲν βλέπει κανέναν, δὲν ἀκούει ἄλλη πιστολιὰ καί, κάνοντας τὴν ἀνάγκη, φιλοτιμία, ξαναεμβαίνει στὸ ἄλογό του καὶ ἀκολουθεῖ τὸν Ἄνρϋ.

Καὶ τότε, καθὼς θγαίνουν ἀπὸ τὸ μονοπάτι στὸ δρόμο, βλέπουν τὴν ἄμαξα πὺ καλπάζει πρὸς τὸν γκρεμό. Τὸ παιδί καταλαβαίνει ἀμέσως καί, χωρὶς νὰ τὸ πολυσκεφτῆ, τρέχει πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ μὲ μιὰ σβέλτη κίνηση πηδώντας ἀπὸ τὴ σέλα τοῦ ἀλόγου του στὴν ἀδεια θέσι τοῦ ἀμαξηλάτη πιάνει τὰ γκέμια. Τὰ ἀφηνιασμένα ἄλογα, νοιώθοντας πάλι πὼς κάποιος σιδερένιο χέρι κρατᾶει τὰ χαλινάρια τους, σταματοῦν τὸν ἄγριο καλπασμό. Καὶ εἶναι καιρός, Λίνα μέτρα πῶς κεῖ χάσκει ἓνα σκοτεινὸ βάραθρο. Ἐνα λεπτὸ καθυστέρησι καὶ ὄλα θὰ ἦταν χαμένα.

Τὸ παιδί, ὀδηγώντας ἐπιδέξια, ὑποχρεώνει τᾶλογα νὰ

ξαναμπουν στὸ δημόσιο δρόμο καὶ τώρα πού πέρασε κά- θε κίνδυνος πηγαίνει νὰ δῆ ποιοὶ εἶναι οἱ ἐπιβάτες τῆς ἄμαξας. Καθὼς πηγαίνει ὁμως, βλέπει τὸν Τριμπουσόν... νὰ εἰσπράττη συγχαρητήρια! Ὁ χοντρός ὑπηρετής ἔχει ἀνοίξει —χειροδύναμος καθὼς εἶναι— τὴ σφηνωμένη πύρτα τοῦ ἄμαξιου καὶ οἱ δυὸ γυναίκες χλωμές ἀπὸ τὸν κίνδυνος πὺ διατρέξανε τὸν εὐχαριστοῦν πὺ τὶς ἔσωσε.

— Σὰς παρακαλῶ! Σὰς παρακαλῶ! λέει ὁ Τριμπουσόν καὶ καμαρώνει σὰν γύφτικο σκεπάρνι. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μ' εὐχαριστήτε. Ἐκανα τὸ καθῆκον μου. Καὶ σαρᾶντα ἀκόμα ἄλογα ἀφηνιασμένα νὰ εἶχε ἡ ἄμαξά σας θὰ τὰ κατάφερνα. Μιὰ φορὰ πὺ ἤμουνα στὴν Αὐστρία, μιὰ ἄμαξα εἶχε τριάντα πέντε ἄλογα...

Ἄλλὰ δὲν προχωρεῖ περισσότερο. Καθὼς βλέπει τὸν Ἄνρϋ νὰ πλησιάζη... καταπίνει τὴ γλώσσα του καὶ παραμερίζει κάνοντας μιὰ ὑπόκλιση. Τὸ παιδί χαιρετᾶει εὐγενικὰ καὶ ρωτᾶει τὶς δυὸ γυναίκες πὼς συνέβη νὰ χάσουν τὸ ἀμαξηλάτη τους. Ἐκεῖνες ἴστορουν μὲ δυὸ λόγια τὴν περιπέ- τηιά τους.

— Βοηθήστε μας, κύριε, νὰ ξεφύγουμε, λέει ἡ Λουσιέν μὲ δακρυσμένα μάτια. Εἶναι ἀνάγκη νὰ φτάσω ἀπόψε στὸ Παρίσι...

— Θὰ φτάσετε δεσποσύνη, λέει τὸ παιδί. Ἦσυχάστε. Μονάχα πὺ πρέπει νὰ ξεμπε-

δέξουμε πρώτα μ' αυτούς.

Καθώς μιλούσε, είχε δὴ τοὺς τρεῖς σωματοφύλακες τοῦ Ρισελιέ νὰ ἔρχονται πρὸς τὸ μέρος του. Μὲ μιὰ σβέλτα κίνησι, βγάζει τὸ πιστόλι του σημαδεύει καὶ πυροβολεῖ. Ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀνατρέπεται καὶ πέφτει. Μὰ σχεδὸν ἀμέσως σηκώνεται καὶ ἀντιπυροβολεῖ. Τὸ παιδί σκύβει, ξεφεύγει τῆ σφαίρα καὶ σαλπάζει στὸ ἄλογο του. Οἱ γυναῖκες τρομαγμένες κρύβονται στὸ βάθος τοῦ ἀμαξιοῦ καὶ ὁ Τριμπουσόν... πίσω ἀπὸ τὶς ρόδες του.

— Ἀπάνω τους, κύριε Ἀνρύ!, φωνάζει. Ἀπάνω τους νὰ μὴ μάς πάρουν τὸν ἀέρα οἱ κανάγηδες.

Ὁ Ἀνρύ, ἀφοῦ ἀδειάζει τὰ πιστόλια του, τραβάει τὸ σπαθί του καὶ χτυπιέται μὲ τοὺς καθυπερβολικούς. Ἐχουν ζυγώσει καὶ ἐπιτίθενται. Ὁρμάνε ἀπάνω του βγάζοντας ἀγριεὶς κραυγὰς λύσσης, γιατί ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς συντρόφους τοὺς πληγώθηκε. Τὸ παιδί ὅμως δὲ χάνει τὴν ψυχραιμία του. Ἦσυχα, μελετημένα, μὲ γοργὰ καὶ σβέλτα κινήσεις, σὰν νὰ πρόκειται γιὰ ἕνα μάθημα ξιφασκίας καὶ ὄχι γιὰ μιὰ σκληρὴ μάχη, ἀποκρούει τὰ χτυπήματα γυρίζοντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ κάνοντας τοὺς ἀντιπάλους νὰ ἀφρίζουν ἀπ' τὸ θυμὸ τους.

— Ὅτι καὶ νὰ κάνης, δὲ θὰ γλυτώσης ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ σπαθιοῦ μου, μαρό!, μουγγρίζει ὁ πιὸ μεγαλόσωμος ἀπὸ τοὺς δύο καθὼς τινάζει πρὸς

τὰ ἔμπρὸς τὸ ἀπλυσμένο του χέρι. Ἐτοιμάσου νὰ πεθάνης!

— Μὴν εἰσαι διασπαστικός, κύριε!, ἀπαντᾷ χαμογελῶντας τὸ παιδί καὶ γλιστράει πλάγια ξεφεύγοντας τὸ χτύπημα. Μπορεῖ σὲ λίγο... ἄλλᾶξής γνώμη!

Καί, καθὼς ἀποκρούει μιὰ δεύτερη σπαθιά πού ἔρχεται ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ἄλλου ἀντιπάλου του, γέρνει πρὸς τὰ ἔμπρὸς, τὸ σπαθί του ἀκούμπάει στὴ χαιτή τοῦ ἀλόγου του καὶ μὲ μιὰ κίνησι ἀστραπῆς φτάνει πολὺ κοντὰ καὶ χτυπάει κατὰσθητὰ τὸν καυχήσαρην σωματοφύλακα. Ἐκεῖνος ἀφήνει ἕνα βογγητὸ καὶ γκρεμίζεται.

— Στὸ εἶχα πῆ νὰ μὴν εἶσαι τόσο διασπαστικός, κύριε!, λέει τὸ παιδί καὶ ἀπὸ ἐνστικτο σκύβει καθὼς ἀκούει νὰ σφυρίζει ἡ λεπίδα ἐνὸς ἄλλου σπαθιοῦ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Ξεφεύγει κι' ἀπ' αὐτὸ τὸ ὑποῦλο χτύπημα καὶ μὲ μιὰ σβέλτη κίνησι ὑποχρεώνει τὸ ἄλογο του νὰ σαλπάρη πλάγια. Ὑστερα ὁρμάει σὰν σίφουνας ἀπάνω στὸν ἄλλο. Τώρα πού εἶναι ἕνας κι' ἕνας τὰ πράγματα εἶναι πιὸ εὐκόλα. Τὰ σπαθιά διασταυρώνονται πάλι, ἀστράφτουν οἱ ἀτσάλινες λεπίδες καὶ ὁ θάνατος παραμονεύει κάπου ἐκεῖ κοντά. Ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο πρέπει νὰ πεθάνη.

— Πέταξε τὸ σπαθί σου καὶ παραδόσου!, φωνάζει τὸ παιδί.

— Αὐτὸ δὲ γίνεται!, ἀπο-

κρίνεται ό άλλος και τὰ μάτια του άστράφτουν από μιάν άγρια μανία. Πρώτα θά σέ σκοτώσω. "Υστερα βλέπουμε.

"Έχει δὴ τὸν πρώτο σωματοφύλακα πού ζυγώνει ὑπόυλα τὸν Ἀνρύ. Ἐλαφρά πληγωμένος ἀπὸ τὴ σφαίρα τοῦ παιδιοῦ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ κρατῶντας τὸ πιστόλι τοῦ στό χέρι. Ἄλλὰ λογαριάζει χωρὶς τὸν Τριμπουσόν. Ὁ... παλληκαρᾶς ὑπηρετῆς τοῦ μικροῦ Ντυβερνουά, πού ἔχει τρυπώσει κάτω ἀπὸ τ' ἀμάξι καὶ παρακολουθεῖ τρέμοντας τὴν ἄγρια συμπλοκή, βλέπει τὸν κίνδυνο πού διατρέχει ὁ κύριός του καὶ ἐπὶ τέλους ἀποφασίζει ν' ἀρχίσῃ τὴ δράσι του!

Τινάζεται ὀρθὸς καὶ βιάζει τὸ ξίφος του καὶ ἐπιτίθεται.

— Ἀπάνω τὰ χέρια ὄλοι γιατί σὰς ἔσφαξα!, φωνάζει.

Ὁ σωματοφύλακας μὲ τὸ πιστόλι γυρίζει ξαφνιασμένος καὶ, καθὼς βλέπει αὐτὸ τὸν κοντόχοντρο μὲ τὴν κωμικὴ ἐμφάνισι ἄνθρωπο, πού ἔρχεται νὰ τοῦ χαλάσῃ τὰ σχέδια, σφίγγει τὰ δόντια. Στρέφει τὸ πιστόλι πρὸς τὸ μέρος του καὶ πιέζει τὴ σκανδάλη. Ὁ ἄερας γεμίζει καπνοῦς καὶ μπαρούτι. Ὁ Τριμπουσόν ὅμως τώρα ἔχει... θυμώσει! Πηδαίει πλάγια καὶ ἡ σφαίρα πάει χαμένη. Τὸ ἐπόμενο δευτερόλεπτο, τὸ βαρελοειδές κορμί του πού ἔχει μιὰ καταπληκτικὴ εὐκίνησι, πραγματοποιοιεῖ ἕνα πῆδημα καὶ πέ-

φτει σὰν ἕνας... ἔλεφαντας ἀπάνω στὸν δολοφόνο. Ὁ σωματοφύλακας δέχεται ἕνα φοβερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι καὶ πέφτει ἀνάσκελα, χωρὶς πνοή!

Ὁ Τριμπουσόν πατάει θριαμβευτικά στὸ στήθος του.

— Ἐτιμωρήθηκες, ἄθλιε!, λέει. Ἐπρεπε γὰ ξέρης ποιοὸς εἶναι ὁ Τριμπουσόν!

Τὴν ἴδια στιγμή τὸ παιδὶ τσακίζει μὲ τὸ σπαθὶ του τὸν τρίτο καβαλλάρη πού γκρεμίζεται κι' αὐτὸς βογγώντας ἀπὸ τὸ ἄλογο.

— Ἐν τάξει, κύριε Ἀνρύ!, φωνάζει ὁ παλληκαρᾶς ὑπηρετῆς του. Τοὺς φάγαμε.

ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΩΝ ΖΩΝΤΑΝΩΝ

ΕΚΑ λεπτὰ ἀργότερα, ἡ ἄμαξα μὲ τὶς δυὸ γυναίκες, ἀφήνοντας πίσω τὴς τοὺς τρεῖς πληγωμένους ἀνθρώπους τοῦ Ρισελιέ, συνεχίζει τὸ δρόμο τῆς πρὸς τὸ Παρίσι. Ἀμαξᾶς εἶναι ὁ Τριμπουσόν καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, κάνει θαυμάσια τὴ δουλειά του. Μέσα στ' ἀμάξι εἶναι τὸ παιδὶ κι' οἱ δυὸ γυναίκες. Τὸ κορίτσι μὲ τὶς ξανθὲς μπουκλὲς τὸν κυττάζει μὲ θαυμασμό. Ἄλλὰ καὶ ἡ Σουζάν δὲν βρίσκει λόγους νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

— Σὰς χρωστοῦμε τὴ ζωὴ μας, κύριε, τοῦ λέει Ποτὲ δὲν θὰ τὸ ξεχάσουμε.

— Ὀνομάζουμε Ἀνρύ Ντυβερνουά, λέει τὸ παιδί. Τὸ σπαθὶ μου καὶ ἡ ζωὴ μου εἶναι πάντοτε στὴ διάθεσι ἐκείνων πού κινδυνεύουν.

— Ντυβερνουά; ρωτάει ή κοπέλλα ξαφνιασμένη.

— Μάλιστα. Άνρϋ Ντυβερνουά.

— Κι' ό Μωρίς Ντυβερνουά; ρώτησε ή ηλικιωμένη κυρία.

— Ήταν πατέρας μου!, άποκρίνεται μελαγχολικά τó παιδί.

— Γνώρισα τόν πατέρα σας, λέει ή Λουσιέν. Στο παλάτι τόν έβλεπα τακτικά. Ήταν ένας πραγματικός ευγενής... Ή Βασίλισσα θά χαρή όταν μάθη πώς γυρίσατε στη Γαλλία. Ξέρει πώς ό πατέρας σας υπήρξε θύμα τού καρδινάλιου...

— Θα ήθελα νά μιλήσω στην Αύτης Μεγαλειότητα, άναστενάζει ό Άνρϋ. Άλλά πριν άπ' αυτό θά πρέπει νά συναντήσω κάποιον...

Έχει σκδτεινιάσει πιά ό δταν ή άμαξα φτάνει στο Παρίσι.

— Πού θά σταθώ; ρωτάει σκύβοντας ό Τριμπουσόν πού ξέρει καλά τούς δρόμους τής γαλλικής πρωτεύουσας γιατί έχει ζήσει πολλά χρόνια έδώ. Σε ποιο δρόμο θά σταθούμε;

— Στο Λούβρο, άποκρίνεται τó κορίτσι.

— Στο παλάτι; κάνει ό Τριμπουσόν και γουρλώνει τά μάτια του.

— Ναι. Στο παλάτι.

— Άμάν, Τριμπουσόν!, λέει ό υπηρέτης και τραβάει ένθουσιασμένος τά γκέμια. Έκανες τήν τύχη σου. Μού μι

ρίζεται πώς θά γίνης αúλικός...

Λίγο άργότερα όμως, ό Τριμπουσόν χάνει τó κέφι του. Όταν φτάνουν έξω άπό τó Λούβρο και άποβιδάζονται οι δυό γυναίκες μαζί με τόν Άνρϋ, δυό άντρες με μακρυνές μπέρτες πηγαίνουν κοντά στο παιδί!

— Είστε ό κύριος Ντυβερνουά; ρωτούν.

— Μάλιστα!, άποκρίνεται ό μικρός ίππότης και φέρνει τó χέρι στη λαβή τού ξίφους του.

— Μην κάνεις κουταμάρες μικρέ!, τού λέει ό ένας άπό τούς άγνωστους άγρια.

Καί, πριν προφτάσει νά κάνη δεύτερη κίνηση, τού κλείνουν τó στόμα και, μπροστά στα έντρομα μάτια τών γυναικών, τόν άρπάζουν. Τó παιδί παλεύει άπεγνωσμένα. Όμως οι δυό αυτοί άντρες είναι χειροδύναμοι και τεχνίτες σε κάτι τέτοιες άπαγωγές, πού γίνονται πολύ συχνά αύτη τήν έποχή στο Παρίσι. Τόν μετάφέρουν σ' ένα κλειστό μακρύ άμάξι πού περιμένει πιδέκει. Ύστερα άπό μισή ώρα ό νεαρός Άνρϋ Ντυβερνουά περνάει τή μεγάλη πόρτα τών φυλακών τής Βαστίλλης. Μονάχα ένα θαύμα μπορεί νά τόν σώση άπό τόν φριχτόν αυτό τάφο τών ζωντανών ανθρώπων! Γιατί, όπως λέει ό λαός, «όποιος μπαίνει στη Βαστίλλη δέ βγαίνει ποτέ ζωντανός!»

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΗΡΩ- ΙΠΠΟΤΗΣ ΪΚΩΝ ΠΕΡΙ ΠΕΤΕΙΩΝ

Γραφεία: Όδός Λέκκα 22 ✧ Άριθ. 1 ✧ Τιμή δραχ. 2

Οικονομικός Δ)ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στ. Άνεμοδουράς, Άριστέι-
δου 174. Προϊστ. Τυπ.: Α. Χατζηβασιλείου, Άμαζόνων 25

Στò τεύχος 2, πòυ κυκλοφορεί τήν έρχόμενι έδ-
δομάδα με τòn τίτλο:

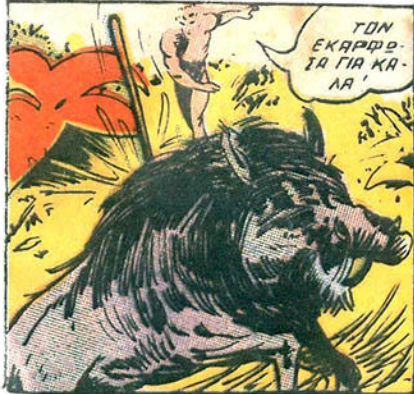
ΜΕ ΤΟ ΣΠΑΘΙ ΣΤΟ ΧΕΡΙ

ò Μικρός Ϊππότης αντικρύζει τò θάνατο και κατορ-
θώνει κάτι, πòυ κάνει δλόκληρη τή Γαλλία νά τòn
θαυμάσει! Όσο για τòn Τριμπουσόν, φοβάται, τρέ-
μει και... άνδραγαθει!

Δέν πρέπει νά χάσει καγείς τò τεύχος 2!

Ο ΧΡΥΣΟΣ ΣΚΟΡΠΙΟΣ

Ο ΚΑΡΕΚΑ, Ο ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ ΤΗΣ ΣΟΥΓΚΑΡΣ ΕΧΕΙ ΒΓΗ ΓΙΑ ΚΥΝΗΓΙ ΜΑΖΥ ΜΕ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΤΗΝ ΑΝΝΑ, ΟΤΑΝ ΕΝΑΙ ΤΕΡΑΣΤΙΟΣ ΑΓΡΙΟΧΩΡΕ...

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ